S:34

32 FE

M. ANASATI.

[illegible] ASAN.

MURUGAN BINDING WORKS,
NO. 3, BOMMULIER STREET,
ELEPHANT GATE, MADRAS-1.

MUL
050724

മനശ്ശക്തി:

IVERSITY LIBRA
12 MAR 1929
MADRAS

പരിഭാഷകൻ,

എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ

"ശാരദാ" ബുക്ക് ഡിപ്പോ
തോന്നയ്ക്കൽ.

114

മൂന്നാം പതിപ്പ്—കാപ്പി 500
(*All right reserved*)

1925.

"വിദ്യാഭിവൎദ്ധിനി" അച്ചുക്കൂടം

കൊല്ലം,

50724

S:34

32 F5

മുഖവുര.

നാം മററു പ്രാണികളെ അപേക്ഷിച്ചു ഉൽകൃഷ്ടരായിരിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ അസാധാരണമായ മനശ്ശക്തിവിലാസംകൊണ്ടാകുന്നു. നമ്മിൽ തന്നെയും ചിലർ പരിഷ്കൃതരും, ചിലർ അപരിഷ്കൃതരും, ചിലർ ഉൽകൃഷ്ടരും, ചിലർ നികൃഷ്ടരും ആയി കാണുന്നു. അതും വാസ്തവത്തിൽ മനശ്ശക്തിവിലാസത്തിന്റെ താരതമ്യം അനുസരിച്ചു തന്നെ ആകുന്നു. മനസ്സു അളവററ ശക്തികളുടെ ഇരിപ്പിടമായ ഒരു അത്ഭുതവസ്തുവാണ്. ഇതിനേക്കാൾ അത്ഭുതകരവും ദിവ്യവുമായ ഒരു തത്വം പ്രകൃതിയിൽ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ജ്ഞാനം, ഇച്ഛ, ക്രിയ, ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെ മൂന്നു പടിവായി ആവിർഭവിക്കു

ന്ന മനശ്ശക്തികളില്ലെങ്കിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം തന്നെ ശൂന്യവും നിരുപയോഗവുമായി ത്തീരുന്നില്ലേ?

മനസ്സിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന അനവധി ശക്തികളെപ്പററി അറികയും, അവയെ സ്വാധീനമാക്കുകയും, വേണ്ടവണ്ണം വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നാണ് എല്ലാ പുരുഷാൎത്ഥങ്ങളും സാദ്ധ്യമാകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മനശ്ശക്തികളെപ്പററി പഠിക്കയും, അവയെ ഗുണകരമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ ശീലിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വലുതായ കൃത്യം നമുക്കു വേറൊന്നുണ്ടായിരിപ്പാൻ തരമില്ല. ബാഹ്യ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു നമുക്കുള്ള അറിവു എത്ര വ്യാപ്തമായൊ, തത്സംബന്ധമായി നമുക്കുള്ള പാണ്ഡിത്യം എത്ര അധികമായൊ ഇരിക്കട്ടെ,

എന്നാലും ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഈ അറി വോട്ടുകൂടാതെ അതൊന്നും പൂൎണ്ണമായൊ സഫലമായൊ തീൎന്നു എന്നു വരുന്നതല്ല.

വിശേഷിച്ചു്, മനശ്ശക്തി മനുഷ്യൎക്ക ജാതിമത ഭേദം കൂടാതെ പൊതുവിലുള്ള ജന്മസിദ്ധമായ സ്വത്താകുന്നു. അതു് അത്മാക്കൾക്കുള്ള, ഉപയോഗിക്കുംതോറും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഒരു ദിവ്യനിധി ആകുന്നു. ഈ അക്ഷയ ഭണ്ഡാരത്തിന്റെ കൈകാൎയ്യ കൎത്തൃത്വത്തിലുള്ള ചുമതലയും മതഭേദമോ വൎണ്ണാശ്രമ ഭേദമോ സ്ത്രീ പുരുഷഭേദമോ കൂടാതെ മനുഷ്യജാതിയിൽപ്പെട്ട എല്ലാവൎക്കും ഒന്നുപോലെയുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ സ്ത്രീകളിലോ പുരുഷന്മാരിലൊ ആയിരത്തിൽ ഒരാൾ ആ വലിയ ചുമതലയെ വേണ്ടവണ്ണം അറിഞ്ഞു നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഈ ചെറി

യ പുസ്തകം നമ്മെ നല്ലവണ്ണം ആ ച്രമ തലയെപ്പററി ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണു്.

ഇതു ജേംസ് അലൻ എന്ന മഹാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതീട്ടുള്ള "As A Man Thinketh" എന്ന പുസ്തകത്തിൻെറ ഭാഷാന്തരമാകുന്നു. മനുഷ്യൻെറ ജയത്തിനും തോൽവിക്കും ഉൽകൃഷ്ടതയ്ക്കും നികൃഷ്ടതയ്ക്കും, സുഖത്തിനും ദുഃഖത്തിനും എല്ലാം അവൻെറ വിചാരങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും തന്നെയാണു് കാരണമെന്നും, അതുകൊണ്ടു് ഏതു താണനിലയിൽ നിന്നും ഒരുത്തനു് ഉയൎന്നു സപ്രയത്നം കൊണ്ടു് ഏതു ഉയൎന്ന സ്ഥാനത്തേയ്ക്കും പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ള വിശിഷ്ടതത്വത്തെ ആധാരമാക്കി ആ മഹാൻ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ടു്. ഇതു് അവയിൽ ഒന്നും അവയുടെ ഒക്കെ "രത്നച്ചുരുക്ക"വും ആകുന്നു.

“മനശ്ശക്തി” എന്ന പേരു് ഈ ഭാഷാന്തരത്തിനു യോജിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. “മനംപോലെ മംഗലം” എന്ന പേരിൽ ശ്രീമാൻ കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ അവർകൾ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അതും ഇതിന്റെ മൂലത്തിന്റെ അനുകരണമാണു്. ഈ “മനശ്ശക്തി” തന്നെ കുറേക്കാലം “മനസ്സുപോലെ മംഗലം” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ “വിവേകോദയം” മാസികയിൽ അല്പാല്പമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചു് ഈ രൂപത്തിൽ പുറത്തിറക്കുകയാണു്.

മതസംബന്ധമായ മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഇടംകൊടുക്കാതെ വാസ്തവമായ ഈശ്വരഭക്തിയേയും സന്മാർഗ്ഗബോധത്തേയും സ്വാശ്രയബുദ്ധിയേയും വ

ധിപ്പിച്ചു ജീവിതത്തെ സഫലമാക്കാൻ ഇതുപോലെ ഉതകുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ചുരുക്കമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ വിലയേയും നിലയേയും ജയാപജയങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങളേയും സ്വാതന്ത്ര്യമതലയേയും അറിഞ്ഞു് ജീവിക്കുകയും ആയുഷ്കാലം ഐശ്വര്യത്തോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി പ്രയോജനകരമാംവണ്ണം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യാൻ അഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഈ ചെറിയ പുസ്തകം വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ജെംസ് അലൻ അവർകളുടെ "From Poverty To Power" തുടങ്ങിയ മററു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്. വഴിയെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ഇവയുടെ എല്ലാം ഭാഷാന്തരത്തിന്നു അനുവാദം തന്ന മഹാമനസ്കനായ മിസ്സിസ്സ് ജെംസ് അലെന്നു ഹൃദയപൂർവം വന്ദനം പറയുന്നു.

മലയാളികൾക്കു് ഈ പുസ്തകം ഗുണപ്രദമായിത്തീരുമെന്നു ആശിക്കയും, മഹാത്മനങ്ങളുടെ അനുകമ്പാപൂർവമായ സ്വീകരണത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതിനെ പുറത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

പരിഭാഷകൻ,

എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ.

തിരുവനന്തപുരം }
൧൦൯൮ മീനം ൨൭ }

വിഷയവിവരം.

അദ്ധ്യായം.		പുറം.
I	വിചാരവും സ്വഭാവവും	1—9
II	വിചാരവും ബാഹ്യാവസ്ഥയും	10—37
III	വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും	38—45
Iv	വിചാരവും സങ്കല്പവും	46—54
v	വിചാരവും കാൎയ്യസിദ്ധിയും	55—66
vI	സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാതൃകയും	67—82
vII	ശാന്തി	83—90

മനശ്ശക്തി.

അദ്ധ്യായം ൧.

വിചാരവും, സ്വഭാവവും.

UNIVERSITY OF MADRAS
17. MAR. 1929

"മനഃകൃതം കൃതം" എന്ന വാക്യം ഒരുത്തന്റെ അഭ്യന്തരജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമല്ല അർത്ഥവത്തായിരിക്കുന്നതു്; അവന്റെ പുറമേയുള്ള എല്ലാ സ്ഥിതികളിലും, പര്യന്താവസ്ഥകളിലും കൂടി യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ അർത്ഥത്തിന് അത്ര വ്യാപ്തിയുണ്ടു്. മനുഷ്യൻ ശരിയായും അവന്റെ വിചാരമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല; അവന്റെ സ്വ-

ഭാവം സ്വന്ത വിചാരങ്ങളുടെ ആകത്തുകയുമാകുന്നു.

ചെടി വിത്തിൽ നിന്നു മുളയ്ക്കുന്നു. വിത്തില്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുപോലെ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാക്രിയകളും മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിചാരങ്ങളാകുന്ന വിത്തുകളിൽ നിന്നു പൊങ്ങിവരുന്നു. അവ കൂടാതെ വരുന്നില്ല. സ്വതേ (ഐച്ഛികമായി) ചെയ്യുന്നതും മുൻകരുതലില്ലാതെ (യാദൃച്ഛികമായി) ചെയ്യുന്നതുമായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടിയും കരുതിച്ചെയ്യുന്ന ക്രിയകൾ പോലെതന്നെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ക്രിയ വിചാരത്തിന്റെ പൂവാണു്. സുഖവും ദുഃഖവും അതിന്റെ ഫലവുമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ തന്റെ കൃഷിയിൽ കിട്ടുന്ന മധുരമായും തിക്തമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ എല്ലാം സ്വന്ത ധാന്യപ്പുരയിൽ ശേഖരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

"മനസ്സിലുണ്ടാം വിചാരങ്ങളാലുണ്ടായി നാം;
ജനിച്ചുനമുക്കുള്ളതൊക്കയും വിചാരത്താൽ;
പൊല്ലാത വിചാരത്തെത്തുടൎന്നുവരും ദുഃഖം
നില്ലാതെ കാളയുടെ പിറകെ വണ്ടിപോലെ;
നല്ല നിൎമ്മലവിചാരങ്ങളെ സുഖം താനും
കില്ലില്ല തുടൎന്നെത്തും മൎത്ത്യനെ നിഴൽപോലെ"

മനുഷ്യ ജീവിതം നിയമം അനുസരിച്ച് അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കയാകുന്നു. കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടകയല്ല. കാൎയ്യകാരണ നിയമം അപ്രത്യക്ഷമായ വിചാരഭൂമിയിലും പ്രത്യക്ഷമായ ഭൗതികലോകത്തിൽ എന്നപോലെ തന്നെ തടവുകൂടാതെയും തെറ്റാതെയും വ്യാപരിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവും സാത്വികവുമായ സ്വഭാവം അനുഗ്രഹംകൊണ്ടോ യാദൃച്ഛികമായോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഉത്തമ വിചാരങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ തുടൎന്നുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഫലമാ

കുന്നു; അതായതു ദീർഘകാലം പരിശുദ്ധ വിചാരങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ പോററി വളൎത്തിയതിൻെറ ഫലമാകുന്നു. അതുപോലെ നീചവും മൃഗസാധാരണവുമായ സ്വഭാവം മലിനവിചാരങ്ങളെ തുടൎന്നുകൊണ്ടു ഉള്ളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിൻെറയും ഫലമത്രെ.

മനുഷ്യനെ നിൎമ്മിക്കുന്നതും ഹിംസിക്കുന്നതും അവൻ തന്നെ. വിചാരമാകുന്ന കൊല്ലൻെറ ആലയിൽവച്ചു തന്നെഹിംസിപ്പാനുള്ള ആയുധം മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിൽവച്ചു തന്നെതന്നിക്കു അധിവസിപ്പാനുള്ള ആനന്ദവും ശക്തിയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ദിവ്യസൌധങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും അവൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വിചാരത്തെ ന്യായമാംവണ്ണം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ശരിയാ

യ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ ഉയൎന്ന ദൈവികമായ പൂൎണ്ണത്വത്തിൽ എത്തും. വിചാരത്തെ ശ ണ്യമാക്കാതിരിക്കുകയും തെററായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ താണ മൃഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു പരമാവധികളുടെ മദ്ധ്യത്താണു് സ്വഭാവത്തിൻെറ എല്ലാതരഭേദങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അവയുടെ കൎത്താവും നേതാവും എല്ലാം അവനവൻ തന്നെ.

ആത്മസംബന്ധമായി ഇക്കാലത്തു കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുതകളിൽ ദിവ്യത്വം കൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യതകൊണ്ടും ഇതിനേക്കാൾ സന്തോഷജനകവും ഫലപ്രദവുമായി മററൊന്നുംതന്നെ ഇല്ല. മൻഷ്യൻ തന്നെയാണു് വിചാരത്തിൻെറ

നായകനും, സ്വഭാവത്തിന്റെ ശില്പിയും, സ്ഥിതി, പര്യന്താവസ്ഥ, വിധി ഇവയു ടെ നിർമ്മാതാവും ആകുന്നതു്.

മനുഷ്യൻ ശക്തിയും, ജ്ഞാനവും, സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ ഒരു ആത്മാവും സ്വന്ത വിചാരങ്ങളുടെ യജമാനനും ആകയാൽ തന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും ക്രമീകരിപ്പാനുള്ള കൌശലത്തെ സ്വയം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു; തന്നെ സ്വേച്ഛപോലെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും നവീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെയും അവൻ ഉള്ളിൽധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും—തന്റെ അതി ചപലവും അതി നികൃഷ്ടവുമായ അവസ്ഥയിൽ പോലും—യജമാനൻ തന്നെ; എന്നാൽ തന്റെ ചാപല്യത്തിലും അധഃ

പതനത്തിലും അവൻ സ്വഭാവത്തെ ദുർഭരണം ചെയ്യുന്ന മൂഢനായ യജമാനൻ എന്നേയുള്ളു. തന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പററി ചിന്തിക്കയും തന്റെ ജീവിതത്തിന്നു അധിഷ്ഠാനമായ നിയമത്തെ ശ്രദ്ധാന്തിയോടെ അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ വിവേകിയായ യജമാനൻ ആയിത്തീരുന്നു. തന്റെ ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കയും വിചാരങ്ങളെ ഫലപ്രദമായ സംഗതികൾക്കായി സ്വരൂപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധിയുള്ള യജമാനൻ അപ്രകാരമാണു്. മനുഷ്യൻ അങ്ങനെയുള്ള യജമാനനാകേണ്ടതു് വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ തന്റെ ഉള്ളിൽ വച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടു മാത്രമാകുന്നു. അതു കണ്ടുപിടിത്തം വെറും ശ്രദ്ധാന്തി, അത്മവിവേചനം, സ്വാനുഭവം ഇവയാൽ സാദ്ധ്യവുമാണു്.

സ്വൎണ്ണവും വൈരക്കല്ലും സമ്പാദിക്കുന്നതു് വളരെ പണിപ്പെട്ടു അരാഞ്ഞിട്ടും, ഖനികൾ കുഴിച്ചിട്ടും ആകുന്നു. മനുഷ്യന്നു തന്റെ ആത്മാവാകുന്ന ഖനിയുടെ അടിയിൽ കടന്നുനോക്കിയാൽ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ തത്വങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടും. തന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, ജീവിതത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്നതും, വിധിയെ നിൎമ്മിക്കുന്നതും താൻതന്നെ ആണെന്നു സന്ദേഹം കൂടാതെ അവന്നു വെളിവാകും. അതിന്നു ഇതാണുപായം:—തന്റെ വിചാരങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയുംചൊല്പടിയിൽ നിൎത്തുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്യുക. തന്നിലും മറ്റുള്ളവരിലും, തന്റെ ജീവിതത്തിലും പൎയ്യന്താവസ്ഥകളിലും വിചാരത്തിന്റെ ശക്തി എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു എന്നു് കണ്ടറിയുക. ക്ഷമയോടു് കൂടി പരിശീലിച്ചും, അന്വേഷിച്ചും കാൎയ്യ

കാരണങ്ങളെക്കൂട്ടിച്ചേത്ത് നോക്കുക. എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും — ദിവസംപ്രതി അനുഭവിക്കുന്ന തീരെ നിസ്സാരമായ സംഗതികളെപ്പോലും — ജ്ഞാനവും, വിവേകവും ശക്തിയുമാകുന്ന സ്വസ്വരൂപത്തെ കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ഉപായമായി ഉപയോഗിക്കുക. അപ്പോൾ "നോക്കുന്നവൻ കാണും" 'മുട്ടുമ്പോൾ തുറക്കും' എന്നുള്ള നിയമത്തിൻെറ യാഥാത്ഥ്യം മനസ്സിലാകും. ക്ഷമയും, പരിചയവും മുടങ്ങാതെ ശ്രദ്ധാനിയും ഉണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ ഒരുവനു ജ്ഞാനദേവതയുടെ ശ്രീകോവിൽപടി കടക്കാൻ കഴിയൂ.

അദ്ധ്യായം ൧.

വിചാരം ബാഹ്യാവസ്ഥയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതു്.

മനസ്സിനെ ഒരു തോട്ടത്തോടു് ഉപമിക്കാം. തോട്ടത്തെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി കൃഷിചെയ്കയൊ വെറുതെ കാടുപിടിച്ചു പോവാൻ വിട്ടേക്കുകയൊ ചെയ്യാം. കൃഷിചെയ്താലും ശരി, വെറുതെ ഇട്ടിരുന്നാലും അതിൽ എന്തെങ്കിലും മുളയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഉപയോഗമുള്ള വിത്തുകൾ വിതച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിരുപയോഗമായ കളകളുടെ ബീജങ്ങൾ ധാരാളം അതിൽ വന്നുകൂട്ടുകയും തുടൎന്നുകൊണ്ടു് അവ മുളച്ചു

സന്താനങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്ക
യും ചെയ്യും.

തോട്ടക്കാരൻ കളകൾ എല്ലാം പറിച്ചു
കളഞ്ഞ് തോട്ടത്തിൽ കൃഷി ചെയ്യുന്നു,
ആവശ്യമുള്ള പുഷ്പങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെ
യും പോററി വളൎത്തുന്നു. അതുപോലെ ഒരു
വനു തൻെറ മനസ്സാകുന്ന തോട്ടത്തേയും
പാലിക്കാം. അബദ്ധവും അനാവശ്യവും
അശുദ്ധവും ആയ വിചാരങ്ങളെല്ലാം അ
തിൽ നിന്നു പറിച്ചുകളഞ്ഞു സുബദ്ധവും,
ഉപയോഗമുള്ളതും പരിശുദ്ധവുമായ വി
ചാരങ്ങളാകുന്ന പുഷ്പഫലങ്ങളെ പൂൎണ്ണമാ
കുംവണ്ണം കൃഷിചെയ്തു വളൎത്താം. ഈ സ
മ്പ്രദായം തുടൎന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഇന്ന
ല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഒരുവനു താൻ തൻെറ
അന്തഃകരണമാകുന്ന തോട്ടത്തിൻെറ സമ
ൎത്ഥനായ തോട്ടക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ ജീവി
തത്തിൻേറയും വിചാരത്തിൻേറയും നേ

താവാണെന്നുള്ള വസ്തുത വെളിപ്പെടുന്ന താകുന്നു. ലോകസ്വഭാവത്തേയും, പരിസ്ഥിതി സ്ഥയേയും, വിധിയേയും നിൎമ്മിക്കുന്നമാനസപദാൎത്ഥങ്ങളും വിചാര ശക്തികളും വ്യാപരിക്കുന്ന ക്രമവും മേൽക്കുമേൽ അധികമധികം സ്പഷ്ടതയോടുകൂടി അയാൾക്കു ഉള്ളിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

വിചാരവും സ്വഭാവവും ഒന്നുതന്നെ, ചുററുമുള്ള വസ്തുക്കളും പരിസ്ഥിതികളും വഴിയായി മാത്രമാണ് ഒരുവൻെറ സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻെറ ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ എപ്പോഴും ഉള്ളിലെ അവസ്ഥയോടു് ഏററവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻെറ ഏതെങ്കിലും സമയത്തുള്ള് ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അവൻെറ മുഴുവൻ സ്വഭാവത്തിൻെറ

യും ഫലമാണെന്നു അൎത്ഥമാക്കിക്കൂടാ. പി ന്നേയൊ, ആ അവസ്ഥകൾ അവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സാരമായ വിചാരാംശങ്ങളോ ട്ട് ഏററവും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എ ന്നും അവന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തൽക്കാലം അവ ഒഴിച്ചു കൂടാത്തതാണെന്നും വേണം വിചാരിപ്പാൻ.

ഓരോരുത്തനും ഉൽപ്പത്തിനിയമം അ നുസരിച്ച് അവനവൻ നില്ക്കേണ്ട സ്ഥാ നത്തു നില്ക്കയാകുന്നു. വിചാരങ്ങൾ ത ന്നെ സ്വഭാവമായി പരിണമിച്ചിട്ട് ഓരോ രുത്തരെയും തങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില യിൽ എത്തിച്ചതാണു്. ജീവിതത്തിന്റെ ഘടനയിൽ യാദൃച്ഛികമായി ഒന്നുമില്ല. എല്ലാം ഒരിക്കലും തെററിപ്പോകാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതത്രെ. ഈ വസ്തുത ഇടപെടുന്നവരോട് സ്വരച്ചേ

ച്ച ഇല്ലാത്തവക്കും, രഞ്ജനയിൽ വത്തിക്കു ന്നവക്കും എല്ലാം ഒന്നുപോലെ യോജിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യും.

മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധിയെയും വികാസത്തെയും പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവി ആകയാൽ തനിക്കു അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാനുള്ള അറിവു് സിദ്ധിക്കത്തക്ക സൌകൎയ്യത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു തനിക്കായി സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആത്മികമായ അറിവു സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആ അവസ്ഥ മാറിപ്പോകയും അതിൻെറ സ്ഥാനത്തിൽ മററു പരിതസ്ഥിതികൾ ഇടം പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ, താൻ വെളിയിലുള്ള കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ കിങ്കരനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും അവ

യാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരിക്കും. എന്നാൽ താൻ എല്ലാററിനെയും നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണെന്നും, പരിസ്ഥിതികളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായി തന്നിൽ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്നതും തൻെറ സ്വരൂപവുമായ നിലവും വിത്തും എല്ലാം തൻെറ സ്വന്തമാണെന്നും സ്വാനുഭവത്താൽ അറിയുമ്പോൾ അവൻ തൻെറ ജീവിതത്തിൻെറ സാക്ഷാൽ നായകനായും തീരും.

അല്പകാലമെങ്കിലും മനോനിയമത്തെയോ ചിത്തശുദ്ധിയെയോ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവക്ക് പരിസ്ഥിതികൾ വിചാരത്തിനനുസരിച്ചുണ്ടാകയാണെന്നറിയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, തൻെറ പരിസ്ഥിതിയ്ക്കു വന്ന മാററം ശരിയായും അതുപോലെതന്നെ മാനസാവസ്ഥയിൽ വന്നിട്ടുള്ള

മാററത്തിനനുസരിച്ചുള്ളതാണെന്ന് അയാൾക്ക ബോദ്ധ്യമാവാൻ വകയുണ്ട്. ഒരുവൻ തന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വല്ല ദോഷത്തേയും പരിഹരിപ്പാൻ ശുഷ്കാന്തിയോടെ ശ്രമിക്കുകയും ശീഘ്രമായും നിയതമായും ആ ശ്രമത്തെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ തുടൎന്നുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ പല വ്യത്യാസഭേദങ്ങൾ തന്നിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അയാൾ കാണും. അത് അത്ര വാസ്തവമായ സംഗതിയാണ്.

ആത്മാവു ഗൂഢമായി ഉള്ളിൽ കരുതിവയ്ക്കുന്നതും സ്നേഹിക്കുന്നതുമായ വസ്തു മാത്രമല്ല, ഏതിനെ അതു ഭയപ്പെടുന്നോ അതും അതിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ആകൎഷിക്കപ്പെടുന്നു. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ആശംസകൾ എത്ര ഉയൎന്നവയോ ആത്മാവ് അത്ര

ഉയൎന്നുചെല്ലുകയും, തൻെറ ദുഷ്പൂൎണ്ണങ്ങളായ അഗ്രഹങ്ങൾ എത്രതാണവയൊ അത്ര താഴുകയും ചെയ്യുന്നു. പശ്ചാത്താവസ്ഥകൾ ആത്മാവിനു കാൎയ്യസാധകങ്ങളായ ഉപായങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ.

മനസ്സിൽ വിതയ്ക്കുകയൊ വീണു വേരൂന്നുവാൻ ഇടംകൊടുക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ വിചാരബീജങ്ങളും ശീഘ്രമായോ മന്ദമായോ ക്രിയകളാകുന്ന പുഷ്പങ്ങളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ആ പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു സൌകൎയ്യവും, പശ്ചാത്താവസ്ഥയുമാകുന്ന ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. നല്ല വിചാരങ്ങളുടെ ഫലം നല്ലതു്, ചീത്തവിചാരങ്ങളുടേതു് ചീത്ത വെളിയിലുള്ള അവസ്ഥകൾ ഉള്ളിലെ വിചാരങ്ങൾ അനുസരിച്ചു രൂപിക്കപ്പെടുന്നു. സുഖകരവും ദുഃഖകരവുമായ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ രണ്ടും

അവസാനം ഗുണപ്രദമായി കലാശിക്കും. തന്റെ വിളവിനെ താൻതന്നെ കൊയ്യെട്ടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാരനാണു മനുഷ്യൻ; അതിനാൽ സുഖ ദുഃഖാനുഭവങ്ങളിൽ രണ്ടിലും നിന്നു് അവൻ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നു.

ആത്മാൎത്ഥമായ ആഗ്രഹങ്ങളെയും പ്രാൎത്ഥനകളെയും വിചാരങ്ങളെയും പിന്തുടൎന്നു ദുൎമ്മനോരഥങ്ങളാകുന്ന മായാദീപങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകയോ ബലവത്തുകളും ഉദാരങ്ങളുമായ യത്നങ്ങളുടെ വഴിക്കു സ്ഥിരതയോടെ നടക്കയൊ ചെയ്താൽ ഒരുവൻ ഒടുവിൽ തന്റെ വെളിയിലുള്ള സ്ഥിതികളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവയുടെ ഫലങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ പൂൎത്തിയിൽ എത്തുന്നു. അഭിവൃദ്ധിയുടേയും ക്രമീകരണത്തിന്റേയുംവ്യവസ്ഥ എവിടെയും ഉണ്ടു്.

ഒരുവൻ ചാരായക്കടയിലോ ജയിലിലോ പോകുന്നതു് വിധിയുടേയോ പരിതസ്ഥാവസ്ഥയുടേയോ ക്രൗര്യം കൊണ്ടല്ല. നീചവിചാരങ്ങളും നിന്ദ്യമോഹങ്ങളും നിമിത്തമാകുന്നു. ഒരു വിശുദ്ധഹൃദയൻ വെറും വെളിയിലുള്ള പ്രേരണകളുടെ ബലത്താൽമാത്രം പെട്ടെന്നു ഒരു കുററത്തിൽ ചെന്നു ചാടുന്നുമില്ല. കുററം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വിചാരങ്ങൾ ദീർഘകാലം അവൻെറ ഹൃദയത്തിൽ സ്വകാര്യമായി സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. സൌകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ ശേഖരിക്കപ്പെട്ട ശക്തി വെളിപ്പെടും. പരിതസ്ഥാവസ്ഥയല്ല ഒരുവനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതു്. അതു് അവൻെറ രൂപത്തെ അവനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയേ ചെയ്യാറുള്ളു. അധർമ്മത്തിൻെറയും അതിനെ പിന്തുടന്നുവരുന്ന ദുഃഖത്തിൻെറയും പടിയിലേയ്ക്കു് ഒരുവനെ

വലിച്ചു താഴ്ത്തുന്നതിന് അശുഭവിചാരങ്ങ
ളല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ
തരമില്ല. ധൎമ്മത്തിൻേറയും അതിൽ നി
ന്നുണ്ടാകുന്ന പരിശുദ്ധ സുഖത്തിൻേറയും
സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഒരുവനെ ഉന്തിക്കൊണ്ടു
പോകുന്നതിനും പരിശുദ്ധ വിചാരങ്ങളു
ടെ തുടൎന്നുകൊണ്ടുള്ള പരിശീലനമല്ലാ
തെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.
അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ വിചാരത്തിൻെറ
നേതാവും അധിപതിയും എന്ന നില
യിൽ സ്വന്ത ജീവിതത്തിൻെറ നിൎമ്മാതാ
വും കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ ശില്പിയും ക
ൎത്താവുമാകുന്നു. ജനനകാലത്തുകൂടിയും
ആത്മാവ് അതിന്നു അൎഹമായ സ്ഥാന
ത്തിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടു ലോ
കയാത്രയിൽ അത് ഓരോ അടി വയ്ക്കു
മ്പോഴും സ്വന്ത സ്വഭാവത്തെ തന്നെവെ
ളിപ്പെടുത്തുന്ന വിശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും,

ബാലവും ബലഹീനതയുമാകുന്ന അവസ്ഥകളുടെ സമൂഹത്തെ തന്നിലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കുന്നു.

താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല തനിക്കുവന്നുകൂടുന്നതു്; തന്റെ പരമാർത്ഥമായ സ്വഭാവം ഏതോ അതാകുന്നു. തന്റെ താൽകാലികമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ, മനോരഥങ്ങൾ, അത്യാശകൾ ഇവയെല്ലാം അടിക്കടി ഭംഗം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ ആന്തരമായ വിചാരങ്ങളും ഇച്ഛകളും ശുദ്ധമൊ അശുദ്ധമൊ ആയ സ്വസ്വഫലങ്ങളെ ആസ്വാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കും. നമ്മുടെ പുരുഷാർത്ഥത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ ആത്മാവുതന്നെ ആകുന്നു. മനുഷ്യനെ അവൻ തന്നെ ജയിലിൽ കുടുക്കുന്നു. വിചാരവും പ്രവൃത്തിയുമാകുന്നു. അദൃഷ്ടത്തിന്റെ കാരാധിപന്മാർ

(ജയിൽ മേലധികാരികൾ) അവ ചീത്ത
യായിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ബന്ധനത്തിൽ
ചാടിക്കുന്നു. മോക്ഷം നല്കുന്ന ദേവത
കളും അവതന്നെ. നല്ലതായാൽ അവ ബ
ന്ധനത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു
ത്തനു താൻ അഗ്രഹിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥിക്കു
ന്നതുമല്ല ലഭിക്കുന്നതു്; താൻ ശരിയായി
സമ്പാദിക്കുന്നതു മാത്രമാകുന്നു. അഗ്രഹ
ങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും വിചാരങ്ങളോടും
ക്രിയകളോടും യോജിച്ചിരുന്നാൽ മാത്രമേ
സഫലമാകുന്നുള്ളൂ.

ഈ തത്വത്തെ അനുസരിച്ചു നോക്കി
യാൽ "പ്രതികൂലാവസ്ഥയോടു പോരാടു
ന്നു" എന്നു പറയുന്നതിന്നു് അർത്ഥം എന്താ
യിരിക്കും? അതിന്റെ അർത്ഥം, ഒരു
വൻ വെളിയിൽ കാണുന്ന കാര്യത്തോടു
നിരന്തരമായി എതിർക്കുന്നു എന്നും എ

നാൽ ഉള്ളിലുള്ള അതിൻെറ കാരണത്തെ പോററിപ്പുലത്തി വച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നും അകുന്നു. ആ കാരണം ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ദോഷമൊ അബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ചാപല്യമോ ആയി പരിണമിച്ചിരിക്കാം. ഏതായാലും അതുള്ളവൻെറ യത്നങ്ങളെ എല്ലാം അതു കഠിനമായി തടുക്കുന്നു. പ്രതിവിധിയെ അവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ തൻെറ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കാൻ ധൃതികൂട്ടുന്നു.തല്ലാതെ തന്നെ നന്നാക്കാൻ മനസ്സു വയ്ക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവൻ ബദ്ധനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. താൻ മനസ്സുവച്ചിരിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിനായി തന്നത്താൻ ബലികൊടുപ്പാൻ മടിയില്ലാത്തവൻ ഒരിക്കലും അതിനെ സാധിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഇതു ലൌകികകാൎയ്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെ ആദ്ധ്യാത്മിക

കാൎയ്യങ്ങളിലും തുല്യമായിരിക്കുന്നു. പണം സമ്പാദിക്കുന്നതു തന്നെ പരമ പുരുഷാൎത്ഥമായി വിചാരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻകൂടിയും അതിലേക്കായി വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായേ തീരൂ. അപ്പോൾ ശക്തിമത്തും ശാന്തവുമായ ഒരു ജീവിതത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ എത്ര അധികം അതിനു സന്നദ്ധനായിരിക്കണം?

ഇതാ ഒരു മഹാദരിദ്രൻ: അവൻെറ അവസ്ഥയെയും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമസുഖത്തേയും നന്നാക്കാൻ അവനു കലശലായ മോഹം. എന്നാൽ എപ്പോഴും അവൻ ജോലിയിൽ വലിയ ഉദാസീനക്കാരൻ ശമ്പളം കുറച്ചതുകൊണ്ടു യജമാനനെ തോല്പിപ്പാൻ നോക്കുന്നതു ന്യായമാണെന്നു് അവൻ കരുതുന്നു. വാസ്തവമായ ഐശ്വൎയ്യത്തിൻെറ മൂലതത്വങ്ങളുടെ എളുപ്പമായ

ആദി പറഞ്ഞതുപോലും അവൻ അറിയു ന്നില്ല. അവൻ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു പൊ ങ്ങാൻ തീരെ യോഗ്യനല്ല. എന്നു മാത്രമ ല്ല അലസത, ചതി, അപൌരുഷം ഇവ യെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങളാൽ ഇതി നേക്കാൾ കഷ്ടതരമായ ദാരിദ്ര്യത്തെ നി ശ്ചയമായും അവൻ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുക യും ആകുന്നു.

ഇതാ ഒരു ധനികൻ: അതിഭോജനം കൊണ്ടു് അയാൾ ദുസ്സഹവും ദുർന്നിവാരവു മായ രോഗത്തിനു് ഇരയായിത്തീർന്നിരിക്കു ന്നു. ചികിത്സയ്ക്കു വലിയ സംഖ്യകൾ ചിലവാക്കാൻ ഒരുക്കമാണു്. എന്നാൽ അമിതഭോജനേച്ഛയെ വിട്ടുകളവാൻ അ യാൾക്കു മനസ്സില്ല. ഗുരുവും പ്രകൃതിവി രുദ്ധവുമായ ആഹാരങ്ങൾകൊണ്ടു് അ യാൾക്കു ജിഹ്വയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണം. ആരോഗ്യവും വേണം. ഇത്തരക്കാരനു് ആ

ശേഷം ആരോഗ്യമുണ്ടാവാൻ തരമുള്ളത ല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രഥമ പാഠങ്ങൾ പോലും ഇതുവരെ അയാൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ല.

ഇതാ കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യി പ്പിക്കുന്ന ഒരു യജമാനൻ: ചട്ടപ്രകാരമു ള്ള നിരക്ക കൂലികൊടുക്കാതെ കഴിച്ചു കൂ ട്ടാൻ വേണ്ട സൂത്രങ്ങൾ എല്ലാം അയാൾ പ്രയോഗിക്കയും, അധികലാഭം മോഹിച്ചു വേലക്കാൎക്കു കൂലികുറക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇ ങ്ങനെയുള്ളവൻ ഒരിക്കലും ധനികനാ വാൻ യോഗ്യനല്ല. അവൻ തൻെറ പ ണത്തിനും യശസ്സിനും മുഴുവൻ ന ഷ്ടം നേരിടുമ്പോഴും പശ്ചാത്താവസ്ഥയെ പഴിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. തൻെറ ആ സ്ഥിതി യുടെ എല്ലാം പ്രണേതാവു താനാണെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇവിടെ പറഞ്ഞതു് ഒരു മനുഷ്യൻെറ

സ്ഥിതികൾക്ക മിക്കവാറും അറിവോടുകൂടാതെയാണെങ്കിലും അവൻതന്നെയാണ് കാരണമെന്നും, ഉദ്ദേശങ്ങൾ നല്ലതായിരുന്നാൽ തന്നെയും അവയ്ക്കു യോജിക്കാത്തവിചാരങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഇടംകൊടുത്താൽ അവയുടെ നിർവ്വഹണത്തിനു നിരന്തരമായി ഭംഗം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ഉള്ള വാസ്തവത്തെ വെളിവാക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും ഉണ്ടാവാം. അവയെ കൈയെടുത്തു കാണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. വായനക്കാർക്കുതന്നെ വേണമെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സിലും ജീവിതത്തിലും വിചാര നിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രമം കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുവരെ വെറും വെളിയിലുള്ള സംഗതികളെ ഊഹത്തിനുഹേതുവായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതുമല്ല.

ഒരുവന്റെ അന്തരംഗമായ സ്വഭാവത്തെ മുഴുവൻ (അറിയാമായിരുന്നാൽ തന്നെയും) അവന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണ്ടിട്ടു മാത്രം മററൊരാൾക്കു തീച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളതല്ല. ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അത്ര സമ്മിശ്രവും, വിചാരം അത്ര അഗാധമായിരിക്കുന്നിട്ടുള്ളതും, സുഖദുഃഖാവസ്ഥ ഓരോരുത്തനും അത്രവളരെ ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ സത്യവാനായിരിക്കാം; എങ്കിലും അയാൾ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചു എന്നുവരാം. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ അവിശ്വസ്തനായിരിക്കാം; എങ്കിലും ധനം സമ്പാദിക്കാം. എന്നാൽ ഒരാൾക്കു തോൽവി ഉറവാനതു് അയാളുടെ നേരു കൊണ്ടാണെന്നും മററൊരാൾക്കു സമ്പത്തു വദ്ധിക്കുന്നതു് അയാളുടെ കപടം കൊണ്ടാണെന്നും സാധാരണയായി ചെയ്യുന്ന തീർമാനം തെററുമ്പ

ററമേയുള്ള ഗുണദോഷചിന്തയുടെ ഫലം മാത്രമാണു്. അതു് ആ അസത്യവാൻ പ്രായേണ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവണ്ണം ദൂഷിച്ചുപോയി എന്നും, ആ സത്യവാൻ മിക്കവാറും സകലഗുണസമ്പൂൎണ്ണനെന്നുമുള്ള ഒരു ദുൎദ്ധാരണയും കൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നു. കുറേക്കൂടി ഗാഢമായ അറിവും വിശാലമായ അനുഭവബലവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ മാതിരി തീൎച്ച ചെയ്യുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു മനസ്സിലാകും. ആ അസത്യവാനിൽ മററു സത്യവാനില്ലാത്തതായ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശിഷ്ടഗുണം കാണും. ആ സത്യവാനു് ആ അസത്യവാനില്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും ഒരു നികൃഷ്ടമായ ദോഷവും കാണും. സത്യവാൻ തന്റെ സത്യമായ വിചാരങ്ങളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും ഫലം കൊയ്ത്തെടുക്കുന്നു. തന്റെ ദോഷങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖങ്ങളെയും അനു

ഭവിക്കുന്നു. അസത്യവാനും അതുപോലെ തന്നെ ദുഃഖാനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നു.

൪. തന്റെ നന്മകൊണ്ടു താൻ ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു മനുഷ്യനു അവിവേകദശയിൽ രസമുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ദുർബലവും ക്രൂരവും അശുദ്ധവുമായ സകലവിചാരങ്ങളെയും ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു വേരോടെ പറിച്ചുകളകയും, പാപത്തിന്റെ കറകൾ അശേഷം ആത്മാവിൽ നിന്നു കഴുകി തുടച്ചുകളകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ദുഃഖങ്ങൾ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുടെ അല്ല സദ്ഗുണങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും പറവാനും ആർക്കും അർഹതയില്ലാത്തതാണ്. പരിപൂർണ്ണാവസ്ഥയിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കും ആ അവസ്ഥയിൽ എത്തുന്നതിനു വളരെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെയും മനസ്സിലും ജീവിത

ത്തിലും കേവലം ന്യായസ്വരൂപവും മഹ ത്തുമായ ധമ്മനിയമം വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടി രിക്കുന്നതു കാണുറാവും. അതു ഗുണത്തി ന്നു പകരം ദോഷവും ദോഷത്തിന്നു പക രം ഗുണവും നല്കും എന്നുള്ളതു സംഭാവ്യ മല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ജ്ഞാനം സിദ്ധി ച്ചശേഷം കഴിഞ്ഞകാലത്തെ അന്ധത യെയും അജ്ഞാനത്തെയും പററി ചിന്തി ച്ചു നോക്കിയാൽ ജീവിതം ശരിയായ വ്യ വസ്ഥയിൽ ഇരിക്കയാണെന്നും ഇരിക്കയാ യിരുന്നു എന്നും കഴിഞ്ഞ സകല ഗുണദോ ഷാനുഭവങ്ങളും വികസ്വരവും എന്നാൽ അതുവരെ അവികസിതവുമായ ആത്മാ വിൻെറ വളച്ചയ്ക്കു ആവശ്യമായ ബാഹ്യ വ്യാപാരങ്ങളാണെന്നും അപ്പോൾ അറി യാറാവും. നല്ല വിചാരങ്ങൾ ഒരു പ്രവൃ ത്തികൾക്കും ഒരിക്കലും ചീത്തഫലങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ചീത്ത വി

ചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും സൽഫലങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിപ്പാനും ഒരിക്കലും കഴികയില്ല. അതു നെല്ലു വിതച്ചാൽ നെല്ലും; നായ്ക്കരണ വിതച്ചാൽ നായ്ക്കരണയും തന്നെ ഉണ്ടാവും എന്നു പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ ഈ നിയമത്തെ മനുഷ്യർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നനുസരിച്ചു് പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മാനസികവും ധാൎമ്മികവുമായ വിഷയത്തിൽ ഈ നിയമത്തിൻെറ വ്യാപാരം അതുപോലെതന്നെ സ്പഷ്ടവും അവ്യഭിചരിതവുമാണെങ്കിലും അതു് മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുങ്ങും. അതുകൊണ്ടാണു് ജനങ്ങൾ അതിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കാത്തതു്.

ദുഃഖം എല്ലായ്പോഴും ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിലുള്ള ദുർവിചാരത്തിൻെറ ഫലമാ

കുന്നു. അതു് ഒരുവൻ തനിക്കു (തന്റെ ഉൽപത്തി സ്ഥിതികൾക്കു ഹേതുഭൂതമായിരിക്കുന്ന നിയമത്തിനു) തന്നെ വിരുദ്ധമായ വിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ സൂചനമാകുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ മുഖ്യവും പരമവുമായ പ്രയോജനം നിരുപയോഗവും അശുദ്ധവുമായ സകലത്തെയും ശുദ്ധീകരിക്കയും ഭസ്മീകരിക്കയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാകുന്നു. പരിശുദ്ധനായിതീർന്നവനു ദുഃഖം അവസാനിക്കുന്നു. അഴുക്കു് അശേഷം പോയ സ്വർണ്ണത്തെ ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചിട്ടു് പ്രയോജനമില്ല. പൂർണ്ണശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടായ ആത്മാവു് ദുഃഖിക്കയുമില്ല.

ഒരുവൻ കഷ്ടാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുന്നതു് അവന്റെ സ്വന്തം മാനസികമായ പ്രതികൂലവ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ഒരാൾ സുഖാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു

കൂട്ടുന്നതും അയാളുടെ മാനസികമായ അനുകൂലവ്യാപാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. സദ്വിചാരങ്ങളുടെ ഫലം സുഖമാണു്; സാമ്പത്തല്ല. ദുർവ്വിചാരങ്ങളുടെ ഫലം ദുഃഖമാകുന്നു; ദാരിദ്ര്യമല്ല. ഒരുത്തൻ ഭാഗ്യഹീനനും ധനവാനുമായിരിക്കാം. മറെറാരുവൻ ഭാഗ്യവാനും എന്നാൽ നിർദ്ധനനും ആയിരിക്കാം. ഭാഗ്യവും സമ്പത്തും ഒത്തുചേരുന്നതു് ധനത്തെ ശരിയായും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു. നിർദ്ധനൻ ദുഃഖത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് തൻെറ ദുർവ്വിധി ബലാൽ വന്നു തലയിൽ കയറിയതാണെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു.

ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട വിചാരങ്ങളുടെ ഫലാനുഭവത്തിൽ പ്രകൃതി ഓരോരുത്തനേയും സഹായിക്കും. നല്ലതും ചീത്തയുമായ വിചാരങ്ങളെ എത്രയും വേഗ

ത്തിൽ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങളും ഒന്നുപോലെ എല്ലാവക്കും സുലഭമാണു്.

ഒരുത്തൻ ദുഷ്ടവിചാരങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് അശേഷം വിട്ടുകളകയാണെങ്കിൽ ലോകം മുഴുവൻ അവനോടു രഞ്ജനയിൽ വത്തിക്കയും അവനെ സഹായിപ്പാൻ തയാറായി നിൽക്കയും ചെയ്യും. ക്ഷുദ്രവും, ദുർബലവുമായവിചാരങ്ങൾ എല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ ദൃഢമായ നിശ്ചയങ്ങളെ സാഫല്യമാക്കാനുള്ള സൌകര്യങ്ങൾ ഉടനെ തുള്ളിച്ചാടി മുമ്പിൽ വരുന്നതു കാണാം. നല്ല വിചാരങ്ങളെ പോഷിപ്പിച്ചാൽ ഒരിക്കലും ദുർവിധി, കഷ്ടതയിലും ജുഗുപ്സയിലും ഒരുത്തനെ നിത്യമായി ബന്ധിച്ചു നിറുത്തുന്നതല്ല. ലോകം ഒരു "ചിത്രദർശിനി" Calidoscope) ആകുന്നു. ക്ഷണംപ്രതി മാറിമാറി അതിൽ കാണുന്ന

വൎണ്ണഭേദങ്ങൾ സദാ ചലിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാരസമാംവൎണ്ണം ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട വിചാരചിത്രങ്ങളുടെ ഛായകളുമാകുന്നു.

എങ്ങിനെ വിചാരിപ്പതെങ്ങിനെയാകും മൎത്ത്യ
നിങ്ങീവാസ്തവമറിഞ്ഞീടാതെ കുഴങ്ങുന്നോർ
കാലദേശാവസ്ഥയെന്നുള്ളൊരു വെറുവാക്ക്
മൂലതത്വമായോൎത്തു തൃപ്തിയെ നടിക്കുന്നു.
നിന്ദിച്ചീടുന്നു നൂനമതിനെയന്തരാത്മാ—
വെന്നുമേ താൻ കേവലം സ്വതന്ത്രനാകയാലേ
കാലത്തെയാത്മാ ജയിച്ചീടുന്നു ദേശത്തേയും
ചൊല്ലവേ വെന്നീടുന്നു; യദൃച്ഛയെന്നു ചൊല്ലും
അഹങ്കാരമാൎന്ന ധൂൎത്തനെയതുപോലെ
തമസാ നിൎവ്വീൎയ്യനാക്കീടുന്നു മഹാനാത്മാ
കാലദേശാവസ്ഥയാം ദുഷ്ടരാക്ഷസി ദൌഷ്ട്യ
മേല്യമാറാകാതെതൻചൊല്പടി നിൎത്തിയെന്നും
മുടിപ്പൊന്നഴിപ്പിച്ചിട്ടവളെ ദാസിയാക്കി
വിടുവേലകൾചെയ്യിപ്പിക്കുന്നു മഹാനവൻ
അദൃശ്യവൈഭവമാൎന്നിടുന്ന മനശ്ശക്തി
വിദിതനിത്യാത്മാവിൻ സീമന്തസന്താനമാം

വിചാരവും ബാഹ്യാവസ്ഥയും 37.

അതുതൻലക്ഷ്യത്തിങ്കൽ ചെന്നെത്തും തകൎത്തുകൊ
ണ്ടെതിരെ കരിങ്കല്ലിൻ കോട്ടകൾ തടഞ്ഞാലും
കാലതാമസം കണ്ടു കുണ്ഠിതം കലരാഴ്വി-
നാലോചിച്ചടങ്ങി വാണീടുന്നു വിവേകികൾ.
നിശ്ചയമാത്മാവുണൎത്തുന്ന ശാസനക-
ളീശ്വരന്മാരും കേട്ടു വഴങ്ങിയെന്നേവരൂ.

UNIVERSITY LIBRARY
17 MAR. 1929

അദ്ധ്യായം ൩.

വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും

ശരീരം മനസ്സിൻെറ ആജ്ഞയിൽ നില്ക്കുയാണ്. അതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമോ സാഹജമോ ആയ മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കെല്ലാം കീഴ്‌വഴങ്ങുന്നു. അധമ്മവിചാരങ്ങൾക്ക കീഴ്‌പെടുമ്പോൾ ശരീരം രോഗത്തിൽ കുടുങ്ങുകയും ക്ഷീണിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസന്നവും ശുഭവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു താരുണ്യവും സൌന്ദൎയ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്നു.

രോഗവും ആരോഗ്യവും പരിസ്ഥാവസ്ഥകൾപോലെ തന്നെ വിചാരത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവിക്കുന്നതു്. അശുഭവിചാരങ്ങൾ

അനാരോഗ്യത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഭയവിഷയമായ വിചാരങ്ങൾ മനുഷ്യരെ വെടിയുണ്ടപോലെ ശീഘ്രത്തിൽ കൊല്ലുമെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. എത്രയോ ആയിരം ആളുകളെ ഇപ്പോഴും അങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ അത്രശീഘ്രത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും അതുപോലെ നിശ്ചയമായും കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. രോഗത്തെപ്പേടിച്ചു വാഴുന്ന ജനങ്ങളാണ് രോഗത്തിനിരയായിത്തീരാറുള്ളതു്. അധി ശരീരധാതുക്കളെ മുഴുവൻ ദൂഷിപ്പിക്കയും, വ്യാധിക്കു വാതൽ തുറന്നുകൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദുർവ്വിഷയത്തിൽ ശരീരം പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽകൂടിയും തൽസംബന്ധമായവിചാരങ്ങളാൽ സിരാബന്ധങ്ങൾക്കു ശൈഥില്യം നേരിടുന്നതാണ്.

ശക്തിമത്തും ശുദ്ധവും സുഖകരവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു ഓജസ്സും ലാ

വന്ന്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ശരീരം മൃദുവും യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുമായ ഒരു ഉപകരണമാണ്. അതിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം അതു ചേഷ്ടിക്കുന്നു. പരിചിതമായ വിചാരങ്ങൾ നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും അവയുടെ ഫലത്തെ ശരീരത്തിന്മേൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യും.

മനസ്സിൽ അശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലംവരെ ശരീരത്തിൽ രക്തം, തുടർന്നുകൊണ്ട് അശുദ്ധവും വിഷദൂഷിതവുമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. മനശ്ശുദ്ധിയിൽനിന്നാണ് ജീവിതശുദ്ധിയും ശരീരശുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതു്. മനസ്സിൻെറ അശുദ്ധികൊണ്ടാണ് ജീവിതം അശുഭമായും ശരീരം ദോഷദൂഷിതമായും തീരുന്നതു്. കർമ്മം, ജീവിതം, പരിണാമം ഇവയുടെ എല്ലാം ഉത്ഭവസ്ഥാനം വിചാ

രമാണു്. ഈ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ ശുദ്ധമാക്കി സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ എല്ലാം ശുദ്ധമായിരിക്കും.

വിചാരങ്ങളെ മാററാത്ത അൾ ആഹാരസാധനങ്ങളെ മാററിയതുകൊണ്ടു് ഗുണമൊന്നുമില്ല. വിചാരങ്ങളെ ശുദ്ധമാക്കിയാൽ പിന്നെ അശുദ്ധാഹാരങ്ങളിൽ പ്രീതി തോന്നുന്നതുമല്ല.

ശുദ്ധവിചാരങ്ങൾകൊണ്ടു് ശുചിത്വമുണ്ടാകുന്നു. കുളിക്കാത്ത യോഗിവേഷധാരികൾ യോഗികളല്ല. വിചാരത്തെ ശക്തിമത്തും പരിശുദ്ധവുമാക്കിച്ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാൻ അപായകരങ്ങളായ സാംക്രമികരോഗാണുക്കളെ കൂട്ടാക്കേണ്ടതില്ല.

ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക; ശരീരത്തെ പുതുപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ രമ്യമാക്കുക. ദ്രോഹം, അസൂയ, കുണ്ഠിതം, ദൈന

രാശ്യം ഇവ ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യസൗ
ന്ദര്യങ്ങളെ അപഹരിച്ചുകളയും. മുഖത്തി
ന്റെ രൂക്ഷത ഓരോ വർഷങ്ങൾ കഴിയുംതോറും വ
രുന്നതല്ല. രൂക്ഷവിചാരങ്ങളിൽനിന്നു
ണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. മുഖശ്രീക്കു ഹാനിക
രമായ വരികൾ മൌഢ്യം. രാഗദ്വേഷ
ങ്ങൾ, ദുരഭിമാനം ഇവയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന
താകുന്നു.

തൊണ്ണൂററഞ്ചുവയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധയെ
എനിക്കറിയാം; അവരുടെ മുഖം ഒരു
പെൺകുട്ടിയുടെ നിഷ്കപടമായമുഖംപോ
ലെ പ്രസന്നമായിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല ന
ടുപ്രായക്കാരനായ മനുഷ്യനേയും എനിക്ക
റിയാം. അയാളുടെമുഖം താറുമാറായുള്ള
അനേകം വരകൾകൊണ്ടു വിരൂപമായിരി
ക്കുന്നു. ആദ്യത്തേതു മധുരവും പ്രസന്ന
വുമായ സ്വഭാവത്തിന്റേയും ഒടുവിൽ പ
റഞ്ഞതു് രാഗദ്വേഷങ്ങൾ അതൃപ്തി ഇവ

യുടേയും ഫലമാകുന്നു. വാസസ്ഥലം സുഖമായും ശുദ്ധിയായും ഇരിക്കേണമെങ്കിൽ മുറികളിലെല്ലാം കാററും സൂര്യപ്രകാശവും ധാരാളം കടപ്പാൻ അനുവദിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെ ശരീരദാർഢ്യവും, പ്രസാദം സന്തുഷ്ടി ഇവയോടുകൂടിയ മുഖഭാവവും, മനസ്സിൽ സന്തോഷം, പരഹിതബുദ്ധി, സമാധാനം ഇവ നിറഞ്ഞ വിചാരങ്ങളെ ധാരാളം കടത്തിവിടുന്നതിൽനിന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടാവു.

വൃദ്ധന്മാരുടെ മുഖത്തു് പലമാതിരി വരികൾ കാണാം. അവയിൽ ചിലതു് അനുകമ്പയുടേയും മററു ചിലതു സ്ഥിരവും ശുദ്ധവുമായ വിചാരത്തിന്റെയും വേറേ ചിലതു രാഗദ്വേഷങ്ങളുടേയും ആകുന്നു. ഇവയെ അക്കംതിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടാ? ധർമ്മനിഷ്ഠരായി ജീവിതം നയിച്ചവക്ക് വാൎദ്ധക്യം സൂര്യാസ്തമയംപോലെ ശാന്തവും, സമാ

ധാനയുക്തവും, സൌമ്യവുമായ ഒരു പരിണാമമാണ്. ഒരു തത്വജ്ഞാനി മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നതു് ഞാൻ ഈയിടെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം പ്രായംകൊണ്ടല്ലാതെ മററൊന്നുകൊണ്ടും വൃദ്ധനല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചതു ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴത്തെപ്പോലെതന്നെ സുഖത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി ആയിരുന്നു.

ശരീരത്തിലെ രോഗങ്ങളെ നീക്കുന്നതിനു മാനസോല്ലാസത്തെപ്പോലെ അത്ര നല്ല ചികിത്സകൻ വേറെ ഇല്ല. വിഷാദം വ്യസനം ഇവയുടെ ലാഞ്ഛനങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് അട്ടിയകററിക്കളയുന്നതിന് പരഹിതകാംക്ഷയെപ്പോലെ അത്ര നല്ല സാന്ത്വനക്കാരൻ വേറേ ഇല്ല. ഇടവിടാതെ ദ്രോഹചിന്ത, പരനിന്ദ, സംശയം അസൂയ ഇവ നിറഞ്ഞ വിചാരങ്ങളോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് സ്വയംകൃതമായ ഒ

രു പാറാവിൽ തന്നെത്താൻ അടച്ചുപൂട്ടി താമസിക്കുന്നതിനു തുല്യമാകുന്നു. മറിച്ച്, എല്ലാവരേയുംപററി ഗുണമായി ചിന്തിക്ക, എല്ലാവരോടും സന്തോഷപൂർവം വർത്തിക്ക, എല്ലാവരുടേയും ഗുണത്തെമാത്രം ഗ്രഹിപ്പാൻ ക്ഷമയോടുകൂടി പഠിക്ക ഇങ്ങിനെയുള്ള അസ്വാൎത്ഥമായ വിചാരങ്ങൾ സാക്ഷാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൻെറ വാതിലുകളുംആകുന്നു. എല്ലാ ജന്തുക്കളുടേയും നേരെ സമാധാനപൂർവമായ വിചാരങ്ങളോടുകൂടി ദിവസംപ്രതി ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ശീലം ഒരുത്തന്ന് അളവററ വിശ്രമസുഖത്തെ നല്കുന്നതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൮

വിചാരവും സങ്കല്പവും.

വിചാരത്തെ സങ്കല്പത്തോടു ഘടിപ്പിക്കാതെ ഒരു കാര്യത്തിന്റെയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ നിർവ്വഹണം സാദ്ധ്യമല്ല. അധിക ജനങ്ങളുടേയും വിചാരമാകുന്ന തോണി ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ അമരക്കാരനില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരികയാകുന്നു. ലാക്കില്ലായ്മ ഒരു ദുർഗ്ഗുണമാണു്. അപകടവും അപായവും കൂടാതെ ജീവിതയാത്ര ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ വിചാരത്തെ അങ്ങനെ അലഞ്ഞുതിരിവാൻ സമ്മതിക്കരുതു്.

ജീവിതത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സങ്കല്പം (ഉദ്ദേശ്യം) ഇല്ലാത്തവർ എളുപ്പത്തിൽ

നിസ്സാരമായ മനഃപീഡ, ഭയം, ദുഃഖം, കൃപണത ഇവയ്ക്കു ഇരയായിത്തീരുന്നു. ഇപ്പറഞ്ഞവയെല്ലാം ദൌർബല്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാണ്. അവയെല്ലാം മനഃപൂർവ്വമായി ചെയ്ത പാപകർമ്മങ്ങൾപോലെ തന്നെ നിശ്ചയമായും (മറെറാരുമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ആണെങ്കിലും) അപജയം, അസുഖം, നാശം ഇവയിൽ കൊണ്ടുവിടുന്നതാകുന്നു. ഹൃത്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശക്തികളെ മാത്രം ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിനുള്ളിൽ ദൌർബല്യത്തിനു ഇടഞ്ഞു നില്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

ന്യായമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെ ഉള്ളിൽ സങ്കല്പിച്ചു് അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിന്നായി ഓരോരുത്തനും യത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്റെ എല്ലാ വിചാരങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രമായി വെച്ചുകൊള്ളണം. സങ്കല്പം അദ്ധ്യാത്മമായ

ഏതെങ്കിലും നിഷ്ഠയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ലൌകികവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തായിരിക്കാം. അതു അവനവൻെറ തൽ ക്കാലത്തെ മനോഭാവം അനുസരിച്ച് ഏ തെങ്കിലും ആയിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. ഏതു തന്നെ ആയാലും താൻ പിടിച്ച ആ സങ്ക ല്പത്തിന്മേൽ വിചാരശക്തികളെ മുഴുവൻ സ്ഥിരമായി പ്രയോഗിക്കണം. ആ സങ്ക ല്പത്തെ തന്നെ പരമമായ കർത്തവ്യമാക്കി ക്കൊള്ളണം. വിചാരങ്ങളെ അസ്ഥിരമാ യ മനോരാജ്യങ്ങളിലും അഗ്രഹങ്ങളിലും വിഭാവനകളിലും തെണ്ടിനടക്കാൻ സമ്മതി ക്കാതെ ആ സങ്കല്പത്തെ നിറവേററുന്ന തിൽതന്നെ നിങ്ങൾ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരി ക്കുകയും വേണം. ആത്മസംയമനത്തെ അ ല്ലെങ്കിൽ മനോനിയമനത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന തിനുള്ള രാജപാത ഇതാകുന്നു. സംഗതി

സാധിക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമത്തിൽ തോൽവികൾ നേരിട്ടാലും (ദൌർബല്യത്തെ മുഴുവൻ ജയിക്കുന്നതുവരെ അവശ്യമായും അങ്ങനെ വരുന്നതാണു്.) അതുകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്ന സ്ഥിരനിഷ്ഠാശീലം തന്നെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു വിജയമാണു്. അതു ഭാവിയായ ശക്തിക്കും വിജയത്തിന്നും കാരണാന്തരമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

വലിയ സങ്കല്പങ്ങൾക്കൊന്നിനും താല്പര്യമില്ലാത്തവർ വിചാരങ്ങളെ അവരുടെ സ്വന്ത കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിന്മേൽ (അവ എത്ര നിസ്സാരമായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല) ദൃഢമായി നിറുത്തണം. വിചാരങ്ങളെ സ്വരൂപിച്ചു ഏകാഗ്രപ്പെടുത്താനും; മനശ്ശക്തിയെയും, നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനും ഇതൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. ഇതു സാധിച്ചാൽ പിന്നെ അസാദ്ധ്യമായി ഒന്നും കാണുകയില്ല.

അതി ദുർബ്ബലമായ മനസ്സു കൂടിയും അതിന്റെ ദൌർബ്ബല്യത്തെ ഓൎമ്മിക്കുകയും, ശക്തി വദ്ധിപ്പിപ്പാൻ അദ്ധ്വാനവും അഭ്യാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്താൽ ഉടനെ അതു് അതിന്നായി യത്നിക്കുന്നതാണു്; അങ്ങനെ യത്നിച്ചു യത്നിച്ചു ക്ഷമയെയും ശക്തിയെയും വദ്ധിപ്പിച്ചു നിരന്തരമായി അതു പുഷ്ടിപ്പെട്ടുകയും ഒടുവിൽ അത്ഭുതകരമായ ശക്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യും.

ദുർബ്ബലന്മാർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം കായികവ്യായാമങ്ങളെ ശീലിച്ചു ക്ഷമയോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ബലവാന്മാരായിത്തീരുന്നതുപോലെ ദുർബ്ബല മനസ്കന്മാരും നല്ല വിചാരങ്ങളെ നിരന്തരമായും ക്ഷമയോടുകൂടിയും അഭ്യസിച്ചാൽ അവരുടെ മ

നസ്സുകൾ ശക്തിമത്തുക്കളായിത്തീരുന്നതാണു്.

ലാക്കില്ലായ്മയും ദൌർബ്ബല്യവും വിട്ടുകളകയും, ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മനസ്സിനെ വ്യാപരിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു്, തോൽവിയെ വിജയത്തിൻെറ പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നായി പരിഗണിക്കയും, എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും അനുകൂലാവസ്ഥകളായി കാണുകയും, സംഗതികളെപ്പററി ശക്തിയോടെ വിചാരിക്കയും, നിർഭയമായി യത്നിക്കയും, സാമൎത്ഥ്യത്തോടുകൂടി അവയെ നിൎവ്വഹിക്കയും ചെയ്യുന്ന ശക്തിമാന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ പദവിയിലേക്കുകാലുവയ്ക്കുകയാകുന്നു. സങ്കല്പത്തെ മനസ്സിൽ കരുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിൻെറ നിൎവ്വഹണത്തിനായി ഇടവും വലവും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ചൊവ്വേയുള്ള ഒരു വഴി മനസ്സുകൊണ്ടു കുറിക്കണം. സംശയം, ഭയം

ഇതുകളെ അശേഷം ദൂരെ തള്ളിക്കളയണം; അതുകളാണ് പ്രധാന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ. ചൊവ്വേയുള്ള പ്രയത്നമാർഗ്ഗത്തെ തടുത്തു അതിനെ കുടിലവും കിഞ്ചിൽകാവും നിരുപയോഗവുമാക്കുന്നതു് അതുകളാണ്. സംശയവും ഭയവുമുള്ള മനസ്സ് ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യവും സാധിച്ചിട്ടില്ല; ഒരിക്കലും അതിന് സാധിപ്പാൻ കഴികയുമില്ല. സംശയവും ഭയവും എപ്പോഴും തോൽവിക്കു വഴി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ സങ്കല്പം, വീര്യം, കൃത്യശക്തി മുതലായ പ്രൌഢമനോധർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം നിലച്ചുപോകുന്നു. പ്രവൃത്തിയിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകുന്നതു തന്നാൽ കഴിയുമെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നാകുന്നു. സംശയവും ഭയവും ജ്ഞാനത്തിൻെറ വൈരികളാണ്. അവയെ ധ്വംസിക്കാതെ വെച്ചു പോററുന്നതു് തൻെറ മേൽ

ഗതിയെ താൻതന്നെ തടുക്കുകയാകുന്നു.

സംശയത്തെയും ഭയത്തെയും ജയിച്ചവൻെറ മുമ്പിൽ തോൽവി തലപൊക്കുന്നതല്ല. അവൻെറ ഓരോ വിചാരത്തിലും ശക്തികൾ എപ്പോഴും സംഘടിച്ചിരിക്കും. എല്ലാ വിപത്തുകളെയും അവൻ ധീരതയോടെ നേരിടുകയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ജയിക്കയും ചെയ്യും. അവൻെറ സങ്കല്പങ്ങൾ കാലം തെററാതെ നട്ട ചെടികൾ പോലെ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിക്കും. അവ ക്ലിപ്തകാലത്തിൽ പൂക്കുകയും പാകമാകുംമുമ്പെ പൊഴിഞ്ഞു നിഷ്പ്രയോജനമായിപ്പോകാത്ത സൽഫലങ്ങളെ നൽകുകയും ചെയ്യും.

സങ്കല്പത്തോടു നിർഭയമായി യോജിച്ചു നില്ക്കുന്ന വിചാരം സൃഷ്ടിശക്തിയായിത്തീരുന്നു. ഈ തത്വം അറിഞ്ഞവൻ വെറും

മനശ്ചാഞ്ചല്യത്തിൻെറയും ഇന്ദ്രിയചാപല്യങ്ങളുടേയും ഒരു ഭാണ്ഡം മാത്രമായിട്ടുജീവിച്ചിരിക്കയില്ല. അതിനെക്കാൾ ഉയൎന്നതും ബുദ്ധിമത്തുമായ വസ്തുവായിത്തീരാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ മനശ്ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂൎവ്വം വിനിയോഗിക്കുന്ന നിയോക്താവായും തീരും.

UNIVERSITY L... 17 MAR 1929 MADRAS

അദ്ധ്യായം ൭

വിചാരവും കാൎയ്യസിദ്ധിയും

ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ കാൎയ്യസിദ്ധികളും എല്ലാ തോൽവികളും ശരിയായും അവന്റെ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. ഒന്നിന്റെ സമനില തെററിയാൽ സൎവ്വത്തിനും നാശമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം ഓരോന്നും അത്ര ക്രമപ്പെടുത്തി വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഓരോന്നിനും അവശ്യമായും അതാതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒരാൾക്കുള്ള ബലവും, ബലഹീനതയും, ശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും എല്ലാം അയാളുടെ സ്വന്തം തന്നെ ആയിരിക്കണം. മററാരാളുടേതല്ല. അവയെ അയാൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മ

മററാരുത്തനുണ്ടാക്കിയതല്ല. അവയെ ഭേദപ്പെടുത്താനും അയാൾക്കേ കഴിയൂ; മററാരാൾക്കു കഴികയില്ല. തന്റെ സ്ഥിതിയും, തന്റേതുതന്നെയാണ് മററാരുത്തന്റേതല്ല. തന്റെ സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളും തന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നുതന്നെ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. താൻ എങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെയിരിക്കുന്നു. തന്റെ വിചാരം എങ്ങനെ തുടൎന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെതന്നേ താൻ ജീവിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ബലവാൻ ബലഹീനനെ സഹായിക്കാൻ, അയാൾ സഹായം കിട്ടേണമെന്ന് അഗ്രഹിക്കുമ്പോളല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അപ്പോഴും ബലഹീനൻ സഹായത്താൽ ബലവാനാകുന്നതു് നിശ്ചയമായും, തന്നത്താൻ അങ്ങനെയാവാൻ അയാൾ വിചാരിച്ചിട്ടാകുന്നു. മററൊരുത്തനിൽ

കണ്ടിട്ട് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്ന ബലം തന്നിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു ശ്രമിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ തനിക്കുണ്ടാവൂ. അവനവൻെറ സ്ഥിതിയെ മാറ്റാൻ അവനവനു മാത്രമെ കഴിയൂ.

ഒരുത്തൻ അക്രമിയായ കാരണത്താൽ അനേകംപേർ അവൻെറ അടിമകളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ആ അക്രമിയെ നാം വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ജനങ്ങൾ സാധാരണമായി പറകയും വിചാരിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിർണ്ണയത്തിനു വിരോധമായി ഒരുത്തൻ അക്രമിയായിത്തീർന്നതു് അനേകംപേർ അടിമകളായിരിക്കുന്നതിനാലാണെന്നും. ആ അടിമകളെ (സ്വബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജനങ്ങളെ) നാം വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ഈയിടെ ഏതാനും ചിലർ വിചാരിപ്പാൻതുടങ്ങീട്ടി

രിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ എണ്ണം വദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അക്രമികളും അടിമകളും അറിയാതെ അന്യോന്യം സഹായിക്കയാണു്. കാഴ്ചയിൽ അവർ അന്യോന്യമിങ്ങോട്ടും ദ്രോഹം ചെയ്യുകയാണെന്നു തോന്നിയാലും താന്താങ്ങൾക്കുതന്നെ ദ്രോഹം ചെയ്യുകയാണു്; അതാണു് സത്യം. പൂണ്ണമായ ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ അക്രമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയവരുടെ ബലഹീനതയിലും അക്രമികളുടെ ദുർവിനിയോഗം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ബലത്തിലും ക്രിയാനിയമം ഒന്നുപോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. പൂണ്ണമായ സ്നേഹദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ രണ്ടവസ്ഥയും ദുഃഖകരമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു കൂട്ടരിലും വെറുപ്പു തോന്നുകയില്ല. പൂണ്ണാനുകമ്പയുള്ള ഹൃദയം അക്രമിയെയും അക്രമത്തിന്നു് കീഴ്

പ്പെട്ടവരെയും ഒന്നുപോലെ ആശ്ലേഷിക്കയും ചെയ്യും.

ബലഹീനതയെ ജയിക്കയും സ്വാൎത്ഥവിചാരത്തെ അശേഷം ത്യജിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുവൻ അക്രമിയായിരിക്കയോ അക്രമത്തിന്നു കീഴ്പ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. അവനാണു സ്വതന്ത്രൻ.

വിചാരങ്ങളുടെ നിലയെ ഉയൎത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഉന്നതിയും ജയവും കാൎയ്യസിദ്ധിയും ഉണ്ടാവൂ. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവൻ എന്നേക്കും ബലഹീനനായും നിന്ദ്യനായും ദുഃഖിതനായും തന്നെയിരിക്കും.

ഒരാൾക്കു ഏതെങ്കിലും ലൌകിക കാൎയ്യങ്ങൾതന്നെ സാധിക്കേണമെങ്കിൽ അദ്യമേ വിചാരങ്ങളെ ജന്തുസാധാരണമായ ഭോഗേച്ഛയുടെ ആവേശത്തിൽനിന്നു് അയാൾ വിടുൎത്തിവയ്ക്കേണ്ടതാണു്. കാൎയ്യസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിനായി ജന്തുസ്വഭാവവും

സ്വാതന്ത്ര്യവും അശേഷം വെടിഞ്ഞേതീരു എന്നില്ല. എന്നാൽ അതിൻെറ ഒരംശമെങ്കിലും വെടിഞ്ഞേ കഴിയൂ. ഒരുത്തൻെറ പ്രധാന ചിന്ത മൃഗസാധാരണമായ ലോകസുഖങ്ങളനുഭവിക്കുന്നതിലാണെങ്കിൽ അവന്നു് ഒരു സംഗതിയെപ്പററി ഖണ്ഡിതമായി വിചാരിപ്പാനൊ ക്രമമായി അതിനെ നിർണ്ണയിപ്പാനോ സാധിക്കയില്ല. അവൻെറ ഉള്ളിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളെ കാണുകയോ അവയെ വർദ്ധിപ്പിക്കയോ ചെയ്യാൻ അവന്നു കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവൻ ഏപ്പെട്ടുന്ന സംഗതികളിലൊക്കെ തോൽവിയുണ്ടാകും. വിചാരങ്ങളെ പൌരുഷംകൊണ്ടു നിയമനം ചെയ്യാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവന്നു കാൎയ്യഭരണത്തിനും ഗൌരവമുള്ള കൃത്യങ്ങളിൽ ചുമതല ഏൾക്കുന്നതിനും ത്രാണിയില്ലാതെ ആയിത്തീരുന്നു. സ്വമേധ

യായി ഏതെങ്കിലും ഒന്നു പ്രവൎത്തിപ്പാനൊ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഏതിലെങ്കിലും തലയിട്ടു നില്പാനൊ അവനു യോഗ്യത വരുന്നില്ല. എന്നാൽ തനിക്കുള്ള ഈ പ്രതിബന്ധമെല്ലാം അയാൾ തന്നത്താൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങളാൽ മാത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

ത്യാഗം കൊണ്ടല്ലാതെ ഒരു അഭിവൃദ്ധിയും ഒരു കാൎയ്യസിദ്ധിയും ആൎക്കും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരുത്തന് ഐഹികകാൎയ്യങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന നേട്ടങ്ങളെല്ലാം രാഗദ്വേഷസമ്മിശ്രമായ വിചാരങ്ങളെ ത്യജിക്കുന്നതിൻെറയും ഉദ്ദിഷ്ട സംഗതിയുടെ നിൎവ്വഹണത്തിൽ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രപ്പെടുത്തുന്നതിൻെറയും നിശ്ചയബുദ്ധിയെയും ആത്മവിശ്വാസത്തെയും ബലപ്പെടുത്തുന്നതിൻെറയും തോതനുസരിച്ചു മാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. വിചാരങ്ങളെ എത്ര ഉയൎന്ന

വിഷയങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നുവൊ അത്ര അധികം പൌരുഷവും നിഷ്കപടതയും, ധമ്മനിഷ്ഠയും ഒരുവനുണ്ടാകുന്നതാണു്. അവൻെറ വിജയങ്ങൾ അത്ര വലുതായും കാൎയ്യസിദ്ധികൾ അത്രയധികം ഭാഗ്യയുക്തമായും സ്ഥിരമായും ഇരിക്കുന്നതുമാണു്.

അത്യാഗ്രഹിയൊ അസത്യവാനൊ അധമ്മിഷ്ഠനൊ ആയ ഒരുവനു് ഈ ലോകം പുറമേ അനുകൂലിക്കുന്നതായി ചിലപ്പോൾ തോന്നിയാലും വാസ്തവത്തിൽ അനുകൂലിക്കുന്നതല്ല. സത്യനിഷ്ഠനും വിശാലഹൃദയനും ധമ്മതൽപരനുമായ മനുഷ്യനുമാത്രമേ ലോകം അനുകൂലിക്കുന്നുള്ളൂ. ലോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ആചാൎയ്യന്മാരെല്ലാം ഈ വസ്തുതയെ പല പ്രകാരത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിനെ തെളിയിക്കുകയൊ അനുഭവിച്ചറികയൊ ചെയ്യുന്നതിനു

വിചാരങ്ങളെ ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളിലേക്കു നയിച്ചു ധർമ്മനിഷ്ഠയെ നിരന്തരമായി പരിശീലിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി.

വിജ്ഞാനസംബന്ധമായ സിദ്ധികൾ എല്ലാം തത്വാന്വേഷണവിഷയത്തിലൊ, ജീവിതത്തിലും പ്രകൃതിയിലുമുള്ള സത്യവും സൌന്ദര്യവും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലൊ വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രമായ വിചാരത്തിൻെറ ഫലമാകുന്നു. ആ വകസിദ്ധികൾ ചിലപ്പോൾ ഡംഭം ദുർമ്മോഹം ഇവയോടു കലൎന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ അവ ആ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളുടെ ഫലമല്ല; ദീർഘകാലത്തെ കഠിനമായ പ്രയത്നത്തിൻെറയും പരിശുദ്ധവും സ്വാൎത്ഥരഹിതവുമായ വിചാരത്തിൻെറയും സ്വാഭാവികമായ ഫലമാകുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മികമായ സിദ്ധികൾ സാത്വികമായ ശുഭേച്ഛയുടെ പരിപൂൎത്തിയാണ്.

ഉദാരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ അഭിപ്രായങ്ങ ളോടുകൂടി ജീവിക്കയും ശുദ്ധവും സംസാര രഹിതവുമായ വിചാരങ്ങളെ സദാ പരി ശീലിക്കയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ ക്രമേണ ഉച്ചസ്ഥാനത്തിലേക്ക പൊങ്ങുന്ന സൂൎയ്യ നെപ്പോലെയും പൂൎണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്ന ബാലചന്ദ്രനെപ്പോലെയും നിശ്ചയമായും ഉൽക്കൎഷത്തെയും വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയെ യും ലഭിക്കുന്നതും ശക്തിമത്തും ഭാഗ്യപൂൎണ്ണ വുമായ ഒരുന്നതാവസ്ഥയിൽ എത്തുന്നതു മാകുന്നു.

സിദ്ധികൾ ഏതു തരത്തിലുള്ളവയായാ ലും അതെല്ലാം പ്രയത്നത്തിൻെറ ശിരസ്സി നെ അലങ്കരിക്കുന്ന കിരീടവും വിചാര ത്തിൻെറ ചൂഡാരത്നവുമാകുന്നു. ആത്മസം യമനം, സ്ഥിരനിശ്ചയം, ഹൃദയശുദ്ധി, ധ ൎമ്മനിഷ്ഠ, ഏകാഗ്രത ഇവയാൽ മനുഷ്യൻ ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. മൃഗസാധാര

ണമായ രാഗദ്വേഷങ്ങൾ, അലസത, ഹൃദയമാലിന്യം, നിഷിദ്ധാചരണം ഇവയ്ക്കു അധീനനായിട്ടു മനുഷ്യൻ അധഃപതിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരാൾ ഐഹികമായ ഏററവും ഉന്നത പദവികൾ നേടിയെന്നു വരാം; ആദ്ധ്യാത്മികമായി അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തി എന്നും വരാം. എന്നാലും ഡംഭയുക്തവും, സകാമവും, മലിനവുമായ വിചാരങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടാൽ അയാൾ അധഃപതിച്ചു അശക്തനും ദീനനും ആയിത്തീരുന്നതാണ്.

ശരിയായ വിചാരശക്തിയാൽ സമ്പാദിച്ച കാര്യസിദ്ധികൾ സർവവും സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ മാത്രമേ നിലനില്ക്കുന്നുള്ളൂ. സിദ്ധി കൈവശമായി കഴിഞ്ഞാൽ പലരും ഉപേക്ഷ കാണിക്കാറുണ്ടു;

അവക്ക് വേഗത്തിൽ വീണ്ടും അധഃപതന മുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു.

ലൌകിക വ്യാപാരങ്ങളിലൊ വിജ്ഞാന വിഷയത്തിലൊ ആദ്ധ്യാത്മിക മാർഗ്ഗത്തിലൊ ഉണ്ടാകുന്ന സിദ്ധികൾ എല്ലാം അതാതിൽ പ്രത്യേകം നിയുക്തമായ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. അവ എല്ലാം ഒരേ നിയമത്താൽ നിയന്ത്രിതങ്ങളും ഒരേ ക്രമത്തെ അനുസരിച്ച് വർദ്ധിക്കുന്നവയുമാണ്. അവയുടെ സമ്പാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ.

അല്പകാര്യം സാധിക്കേണമെങ്കിൽ അല്പമായ ത്യാഗം വേണം. അധികകാര്യം സാധിപ്പാൻ അധികമായ ത്യാഗം വേണം. അത്യുൽകൃഷ്ടമായ കാര്യം സാധിപ്പാൻ അതിമഹത്തായ ത്യാഗം തന്നെ വേണം.

അദ്ധ്യായം ൧൮.

സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാതൃകയും.

ചിന്തകന്മാരാണ് ലോകത്തിന്റെ ഉദ്ധാരകന്മാർ. ദൃശ്യലോകം അദൃശ്യലോകത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യർ കഷ്ടതകളനുഭവിക്കയും പാപകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്കയും നികൃഷ്ടമായ തൊഴിലുകളിലേർപ്പെട്ടു നിത്യത കഴിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോളൊക്കയും തങ്ങളുടെ ചിന്തകന്മാരുടെ ധ്യാനങ്ങളാൽ നിൎമ്മിതമായ മനോഹരവിഷയങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു ആത്മാവിനെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ചിന്തകന്മാരെ മനുഷ്യൎക്കു മറന്നുകൂടുന്നതല്ല. അവർ സങ്കല്പിച്ച ഇ

ഷ്ടമാതൃകകൾ മങ്ങിയോ മാഞ്ഞോ പോകുന്നതല്ല. അവ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവയെ അവർ അവശ്യമായും ഒരിക്കൽ നേരിട്ടു കാണുകയും അനുഭവിക്കയും സത്യങ്ങളായി കരുതുകയും ചെയ്യും.

സാഹിത്യകാരൻ, ശില്പി, ചിത്രകാരൻ, കവി, ദൈവജ്ഞൻ, ഋഷി ഇവരെല്ലാം ചിന്താശീലന്മാരാണു്. പരലോകത്തെസൃഷ്ടിച്ച ബ്രഹ്മാവും, സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പണിചെയ്ത വിശ്വകർമ്മാവും ഇവർതന്നെ. ഇവർജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള യോഗ്യതമാത്രമേ ഈ ലോകത്തിനുള്ളൂ. ഇവരില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യർ ക്ലേശിച്ചു നശിച്ചുപോകും.

ഒരു രമ്യവസ്തുവെ കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടമായ ഇഷ്ടമാതൃകയെ ഏതൊരാൾ എപ്പോഴും ഹൃദയത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അയാൾ

ക്ക നിശ്ചയമായും അതൊരിക്കൽ സ്വാനുഭവത്തിൽ വരും. കൊളംബസ്സിനു വേറൊരു ഭൂഖണ്ഡം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നമെന്നു ധാരണ(സങ്കല്പം)യുണ്ടായി. അദ്ദേഹം അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്തു. കപ്പർനിക്കസ് (Copernicus) എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഗോളങ്ങൾ അസംഖ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നും ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം സാധാരണ ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചു വരുന്നതിനെക്കാൾ അധികം വലുതായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ള ഒരു ധാരണപ്രബലമായി വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൂലംതന്നെ അതു വെളിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. പരിശുദ്ധമായ രമ്യതയും പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്രാന്തിയുമാകുന്ന നിർവാണമെന്ന ഒരു ധ്യാത്മാവസ്ഥയുണ്ടെന്ന് ബുദ്ധമുനിക്ക് ഒരു ധാരണ തോന്നി; അദ്ദേഹം അതിനെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

സങ്കല്പങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാതൃകകളെ അതായത്തു സംഗീതംപോലെ ഹൃദയത്തെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന സ്വാരസ്യമുള്ള ധ്യാനാധാരകളെ — നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സ്വരൂപിക്കുന്ന സൌഭാഗ്യത്തെ — നിങ്ങളുടെ അതിനിൎമ്മലമായ വിചാരങ്ങളുടെ നഗ്നതമറയ്ക്കുന്ന കമനീയമായ മൂടുപടത്തെ — വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അവയിൽ നിന്നു ആഹ്ലാദജനകമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും ഉണ്ടാകും. ദിവ്യമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും സിദ്ധിക്കും. ഒരിക്കലും തെററാതെ സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടേ അവയെ വച്ചുകൊണ്ടാൽ ഒടുവിൽ നിങ്ങളുടെ ലോകം തന്മയമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

അഗ്രഹിക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. അശിക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും സാധിക്കും. മനുഷ്യൻെറ അതി നീചമായ അഗ്രഹങ്ങൾ കൂടി സമ്പൂൎണ്ണമായി നിറവേറു

മ്പോൾ അതി പരിശുദ്ധങ്ങളായ ആശ കൾ വിഫലമാകുമൊ? ദൈവികനിയമം അതല്ല. അങ്ങനെയൊരവസ്ഥ ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല. "ചോദിക്കുക, വാങ്ങുക" അ താണു നിയമം.

ഉയൎന്നമനോരാജ്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊള്ളു വിൻ. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മനോരാജ്യം പോലെ തന്നെ ആയിത്തീരും. നിങ്ങളു ടെ ധാരണ അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പം നിങ്ങളു ടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള വാഗ്ദാനമാണു്. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃക ഒടുവിൽ നിങ്ങൾ തുറന്നു കാണ്മാൻ പോകുന്ന രഹസ്യതത്വ ത്തെപ്പററി മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പുതരുന്ന ദൈവ ജ്ഞവചനവുമാകുന്നു.

ലോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏററവും വലിയ കാൎയ്യസിദ്ധികൾക്കു കൂടി ആദ്യം കുറേക്കാലം വെറും മനോരാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. പുളിങ്കു രുവിനകത്തു പുളിമരം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

മുട്ടയ്ക്കുകത്തു പക്ഷി കാത്തിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മനോരഥത്തിന്റെയുള്ളിൽ ഒരുദേവത ഉണ്ടെന്നു ദേഹങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കയുംചെയ്യുന്നു. മനോരാജ്യങ്ങൾ യഥാൎത്ഥാനുഭവത്തിന്റെ അങ്കുരങ്ങളത്രേ.

നിങ്ങൾക്കു ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അനുകൂലങ്ങളല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ഇഷ്ടമാതൃകയെ നിരന്തരമായി പിന്തുടരുകയും അതിലെത്താൻ നല്ലവണ്ണം യത്നിക്കയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ആ അവസ്ഥകൾ വളരെക്കാലം അങ്ങനെ തന്നെ ഇരിക്കുന്നതല്ല. ഉള്ളിൽ നിങ്ങൾ യാത്രചെയ്കയും പുറമേ അനങ്ങാതെ ഒരുദിക്കിൽതന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു് അസാദ്ധ്യമാണ്. ഇതാ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കൂലിവേലചെയ്തു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. ദിവസം പ്രതി അധികസമയവും

ആരോഗ്യകരമല്ലാത്ത തൊഴിൽശാലകളിൽ അടച്ചിരുന്നു വേല ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ല പരിഷ്കാരമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ അവൻ നല്ല നല്ല സംഗതികളെപ്പററി മനോരാജ്യം ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധി, പരിഷ്കാരം, ഭംഗി, സൌന്ദര്യം ഇവയെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നു. അവൻ ഒരു മാതൃകാജീവിതത്തെ മനസ്സിൽ ധരിക്കയും മനസ്സുകൊണ്ടു് അതിനെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അധികം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും അധികം വ്യാപ്തിയുള്ള ജീവിതത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഒരു മനോരാജ്യം അവന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടുന്നു. ഉടൻ ഒരു അസ്വാസ്ഥത അവനെ പ്രയത്നത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുന്നു. അവന്റെ ഒഴിവുള്ള സമയവും ചിലവുകഴിച്ചുള്ള സമ്പാദ്യവും എത്ര തുച്ഛമായിരുന്നാലും മുഴുവൻ തന്നിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളെയും യോഗ്യത

കളെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നായി അവൻ വിനിയോഗിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ അ തൊഴിൽശാലയ്ക്കകത്തു അവൻ ഒതുങ്ങാതാകത്തക്കവണ്ണം അവന്റെ മനസ്സിൽ വേഗത്തിൽ ഒരു മാററമുണ്ടാകുന്നു. തൊഴിൽശാലയിലെ പണി ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവൻെറ മനസ്സിന്നിണങ്ങാത്തതായിത്തീരുന്നു. അതു ചേരാത്ത കുപ്പായംപോലെ തൻെറ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ടു അകന്നു പോകുന്നു. പിന്നെ അവൻെറ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ശക്തികൾക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം ദൈവകൃത്യങ്ങൾ അധികപ്പെട്ടുവരുമ്പോൾ അവൻ അതിനെ അവസാനമായി ഉപേക്ഷിച്ചു പുറത്തു പോകയും ചെയ്യുന്നു. അനേകം കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം വീണ്ടും ഈ യുവാവിനെ നാം ഒരു പൂർണ്ണപുരുഷത്വം പ്രാപിച്ചു മനുഷ്യനായികാണുന്നു. അവൻ മാനസശക്തികൾ

ളിൽ ചിത്തിനെ നല്ലവണ്ണം വശംവദമാക്കിയിരിക്കുന്നതായും അവയെ ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കത്തക്കവണ്ണം മിഥ്യാവാദം തുല്യമില്ലാത്തശക്തിയോടും സാമർത്ഥ്യത്തോടും കൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നതായും നാം കാണുന്നു. അതിമഹത്തായ ഉത്തരവാദമുള്ള പ്രവൃത്തികളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുക്കാൻ അവൻ കൈയ്യിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഇതാ അവൻെറ ജീവിതരീതിതന്നെ അകപ്പാടെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും അവൻ പറയുന്നതിനെ ആദരവോടെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു, തങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തേയും ശീലത്തേയും അതനുസരിച്ചു അകപ്പാടെ പുതുക്കുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തന്നെആശ്രയിച്ചു ചുററിത്തിരിയുന്ന അസംഖ്യം ഗ്രോളങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉജ്ജ്വലനായ സൂര്യനെ

പ്പോലെ പല ജീവിതക്രമങ്ങളോടു കൂടിയ അനവധി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവൻ നേതാവായി ശോഭിക്കുന്നു. അവന്റെ ചെറുപ്പത്തിലേ മനോരാജ്യം ഫലിച്ചു. അവന്റെ ഇഷ്ടമാതൃകയോടു അവൻ സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരായ വായനക്കാരേ! നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള സ്ഥിരസങ്കല്പങ്ങളുടെ (ഉദാസീനമായ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ അല്ല) ഫലം ശരിയായി അനുഭവിപ്പാറാകുന്നതാണു്. സങ്കല്പങ്ങൾ ഉത്തമമായോ അധമമായോ ഇരിക്കാം. ഫലം അതതിന്നനുരൂപമായിരിക്കുമെന്നേയുള്ളു. ഹൃദയത്തിൽ മറച്ചുവച്ചു അത്യന്തം സ്നേഹിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ നേരേ ആകർഷണത്താലെന്നപോലെ നിങ്ങൾ ചെന്നെത്തും. നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയായ ഫലം നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ തരാ.ന

വന്നു കയറും. നിങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും. കൂടിയോ കുറഞ്ഞോ പോകയില്ല. തൽക്കാലാവസ്ഥ ഏതു തന്നെ ആയാലും നിങ്ങളുടെ വിചാരം ഇഷ്ടമാതൃക (സ്ഥിരസങ്കല്പം) ഇവയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ താഴുകയോ യഥാസ്ഥിതി ഇരിക്കുകയോ പൊങ്ങുകയോ ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ ചെറിയ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ ചെറുതാകയും തുറന്ന ആശംസകൾക്കനുസരിച്ചു വലുതാകയും ചെയ്യും. ഡേവിസ് —(Stanton Kirkhan Davis) എന്ന മഹാൻ ഇതിനെ എത്ര ഭംഗിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരാൾ ഒരു കണക്കെഴുത്തുകാരനായിരിക്കാം. പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹം തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാതൃകയുടെ മാർഗ്ഗത്തെ തടുത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന പാണ്ടികശാലയുടെ മുറി

യിൽ നിന്ന് അയാൾ ഇറങ്ങി ഒരു മഹാ സഭയുടെ മുമ്പിൽ, അപ്പോഴും ചെവിയുടെ മേക്കിൽ പേനായും മഷിപുരണ്ട കൈവിരലുകളുമായി ആ നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ തനിക്കു സിദ്ധിച്ച വിജ്ഞാനങ്ങളെ പ്രസംഗരൂപേണ വർഷിക്കേണ്ടിവരും. ഒരാൾ ആട്ടുമേച്ചു നടന്നു എന്നുവരാം. അയാൾ ഒരു ഇടയച്ചെറുക്കനെപ്പോലെ വായും പൊളിച്ചു നഗരത്തിൽ അലഞ്ഞു നടക്കേണ്ടതായി നേരിട്ടും. അന്തരാത്മാവു് നിശ്ശങ്കമായി കാണിക്കുന്ന വഴിയൂടെ അയാൾ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു ചെന്നു് ഒരു പണ്ഡിതൻെറ കലാശാലയിൽ കയറും. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു പണ്ഡിതർ എനിക്കിതിലധികമൊന്നും നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാനില്ലെന്നു അയാളോടു പറയും. അപ്പോൾ അയാൾ ഒരു പണ്ഡിതരായി തീരും. ആട്ടുമേച്ചു നടന്ന കാലത്തു് ഈ

വലിയ സംഗതിയെപ്പററി അയാൾ മനോരാജ്യം ചെയ്തിരുന്നു. ഒരാൾ ഒരാശാരിപ്പേലക്കാരനായിരിക്കാം. കൈവാളും ഉളിയും പണിപ്പുരയിൽ വച്ചുകളഞ്ഞിട്ട് അയാൾ പോയി ലോകത്തിൽ സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി വേലചെയ്യേണ്ടി വന്നേക്കാം.

വിചാരശീലവും ജ്ഞാനവുമില്ലാത്തവരും അലസന്മാരും സംഗതികളുടെ പുറമേയുള്ള ഫലങ്ങളെ (അവയുടെ വാസ്തവസ്വഭാവത്തെ അറിയാതെ) യോഗം, ഭാഗ്യം, യദൃച്ഛ, എന്നൊക്കെ ജല്പിക്കുന്നു. അവർ ഒരാൾ ധനികനായിത്തീരുന്നതു കണ്ടിട്ട് "എന്തൊരു യോഗമാണവനുണ്ടായിരിക്കുന്നതു്!" എന്നു പറയും. വേറൊരാൾ വിവേകിയായിത്തീരുന്നതു കണ്ടിട്ടു "എത്ര നല്ല സൌകര്യമാണു് അയാൾക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു്" എന്നു അത്ഭുത

പ്പെട്ടും. അല്ലാതെ, അയാളുടെ സാത്വി കമായ നടത്തയെയോ ജനങ്ങളുടെ ഇട യിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ശ ക്തിയെയൊ പററി മിണ്ടുകയില്ല. "അ യാൾ ചെല്ലുന്ന വഴിയൊക്കെ ഭാഗ്യം ത ന്നെ" ഇതാണു അഭിപ്രായം. ഇങ്ങനെ യുള്ള യോഗ്യന്മാർ ഞെട്ടക്കണ്ടായിരിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളിൽ എത്തുന്നതിനായി എതിരിട്ടിട്ടുള്ള സങ്കടങ്ങളെയും അപജയങ്ങ ളെയും കഷ്ടതകളെയും ഒന്നും ഇക്കൂട്ടർ ഓ ക്കുന്നില്ല. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ അസാദ്ധ്യമാ യി തോന്നിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ എല്ലാം കടന്നു തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വച്ചിരുന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പത്തിന്റെ ഫലത്തെ അനുഭ വിക്കുന്നതിനായി അവർ സഹിച്ചിട്ടുള്ള നഷ്ടങ്ങളെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അശ്രാന്തമാ യ ശ്രമത്തെയും സ്വീകരിച്ച ദൃഢമായ വിശ്വാസത്തെയും അവർ അറിയുന്നില്ല.

അന്ധകാരത്തെയും മനോവ്യഥയെയും അവർ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. പ്രകാശത്തെയും സന്തോഷത്തെയും മാത്രം കാണുന്നു. അതിന്നു അവർ ഭാഗ്യം എന്നു പറകയും ചെയ്യുന്നു. നീണ്ടകഷ്ടമായ വഴിയാത്രയെ ഓൎക്കുന്നില്ല. ചെന്നെത്തിയ സുഖകരമായ സ്ഥാനത്തെ മാത്രം കാണുന്നു. അതിനെ 'ശുഭയോഗം' എന്നു വിളിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃത്തിക്രമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഫലത്തെ മാത്രം കാണുന്നു. അതിന്നു യദൃച്ഛയെന്നു പറകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻെറ എല്ലാ കാൎയ്യങ്ങളിലും പ്രയത്നവും ഫലവും ഉണ്ട്. പ്രയത്നം എത്ര ബലവമുള്ളതൊ ഫലവും അത്ര മഹത്തായിരിക്കും. യദൃച്ഛ എന്നു ഒന്നില്ല. വാസനാബലം ശക്തി ഇവയും, വിജ്ഞാനം അദ്ധ്യാത്മാനുഭവം ഇവയിൽ കാൎക്കുന്നോ

കുന്ന ഉന്നതാവസ്ഥയും പ്രയത്നത്തിൻെറ ഫലങ്ങളാകുന്നു. അവ വിചാരങ്ങളുടെ സമാപ്തിയും ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ നിവ്വാഹണവും, സങ്കല്പത്തിൻെറ ഫലാനുഭൂതിയുമാകുന്നു.

നാം മനസ്സിൽവെച്ചു ലാളിക്കുന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പം, ഹൃദയസിംഹാസനത്തിൽ വച്ചുപചരിക്കുന്ന ഇഷ്ടമാതൃക് എന്നീ രണ്ടിൽ ഒന്നാമത്തേതു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തും, രണ്ടാമത്തതിനോടു നാം ഐക്യം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും.

അദ്ധ്യായം ൭

ശാന്തി.

മനസ്സിന്റെ ശാന്തത വിജ്ഞാനശരീരത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന രത്നങ്ങളിൽ ശോഭയേറിയ ഒന്നാകുന്നു. അതു് ആത്മസംയമനവിഷയത്തിൽ ദീർഘകാലം ക്ഷമയോടുകൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതുള്ളവക്കു് പരിപക്വമായ ലോകപരിചയവും വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെയും വ്യാപാരങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു് സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ അറിവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയാക്കാം.

ഒരുവൻ തന്റെ സ്വന്തജീവിതംതന്നെ വിചാരനിൎമ്മിതമാണെന്നു എത്ര നല്ലവ

ണ്ണം മനസ്സിലാക്കുമൊ അത്ര അധികം അയാൾ ശാന്തനായിത്തീരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അത അറിവുണ്ടായാൽ നിശ്ചയമായും അന്യജീവിതങ്ങളും അതുപോലെ വിചാരഫലങ്ങളാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. അങ്ങനെ അത യഥാൎത്ഥബോധം വൎദ്ധിക്കയും പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അന്തരമായ കാൎയ്യകാരണ സംബന്ധങ്ങളെ അധികമധികം സ്പഷ്ടമായി കാണുകയും ചെയ്യുന്തോറും അയാൾക്കു ഒന്നുകൊണ്ടും ക്ഷോഭവും കോപവും ക്ലേശവും വ്യസനവും തോന്നാതാകും. മനസ്സ് സമമായും സ്ഥിരമായും ശാന്തമായും നില്ക്കും.

ശാന്തനായ പുരുഷൻ താൻ നടക്കേണ്ട മാൎഗ്ഗം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അന്യന്മാരോടു യോജിച്ചു നടക്കാനുള്ള വഴിയും അറിയും. ജനങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാത്വികമായ നിഷ്ഠ

യിൽ ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ഉണ്ടാകും, അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു് പലതും പഠിപ്പാനു ണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കാമെ ന്നും ജനങ്ങൾക്ക താനെ തോന്നുകയും ചെയ്യും.

ഒരാൾ അധികമധികം ശാന്തനായി തീരുംതോറും തന്റെ കാൎയ്യസിദ്ധികൾ, ജ നരഞ്ജന, നന്മചെയ്യാനുള്ള ശക്തി ഇവ യും അധികപ്പെടും. സാധാരണ ഒരു വ്യാപാരിക്കകൂടി മനോവികാരങ്ങളുടെ നി യമനവും ശാന്തതയും അധികപ്പെടുന്നത നുസരിച്ചു് അയാളുടെ വ്യാപാരത്തിന്നു് അധികം അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരിക്കലും മാററമില്ലാത്ത സ്വഭാവത്തിനി ണക്കമുള്ളവരുമായി ഇടപാടു ചെയ്യാനാ ണല്ലൊ ജനങ്ങൾക്കു അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന തു്.

സ്ഥിരബുദ്ധിയും ശാന്തനുമായ പുരുഷ

ററ ജനങ്ങളെല്പോഴും സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ മണൽപ്രദേശത്തെ വെയിലിൽ തണലു നല്കുന്ന ഛായാവൃക്ഷമോ, കടലിലെ കൊടുങ്കാററിൽ അഭയം നല്കുന്ന പാറത്തടമോപോലെ ആകുന്നു.

ഹൃദയശാന്തതയെയും സ്വഭാവ മാധുൎയ്യത്തോടുകൂടി സമനില തെററാതെ നില്ക്കുന്ന ജീവിതാവസ്ഥയെയും ഏതൊരുവൻ അഗ്രഹിക്കയില്ല? അവ ലഭിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായവൎക്ക് മഴപെയ്യട്ടെ, വെയിൽ വെറിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ മറെറന്തെങ്കിലും മാററങ്ങളുണ്ടാകട്ടെ, അവ ഒന്നും അവരിൽ യാതൊരു വികാരവും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല അവരുടെ സ്വഭാവം എപ്പോഴും മധുരമായും ശാന്തമായും നിശ്ചലമായുമിരിക്കും.

സ്വഭാവത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഈ സമസ്ഥിതിക്കാകുന്നു ശാന്തി എന്നു പറയുന്നതു. അതു് ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ പാഠമാകുന്നു. ജീവിതലതയുടെ വിടൎന്ന പുഷ്പമാകുന്നു. ആത്മവൃക്ഷത്തിന്റെ പഴുത്ത ഫലമാകുന്നു. അതു് വിജ്ഞാനംപോലെ വിലയേറിയതും പൊന്നിനെക്കാളും, കലൎപ്പില്ലാത്ത തങ്കത്തെക്കാളും ആശിക്കത്തക്കതും ആകുന്നു. ഒരു ശാന്തമായ ജീവിതാവസ്ഥയോടു് കേവലം ധനവ്യഗ്രതയെ ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ എത്ര നിസ്സാരമായി തോന്നുന്നു. ഹാ! ശാന്തമായ ജീവിതം! അതു് സത്യമാകുന്ന മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു, തിരമാലകൾ അതിനെ ഇളക്കുന്നില്ല. കൊടുങ്കാററിന്റെ ക്ഷോഭം ആ അഗാധതലത്തിൽ എത്തുന്നില്ല. അവിടം സദാ നിശ്ചലമായിരിക്കുന്നു.

എത്രപേർ നമ്മുടെ അറിവിൽ മനഃക്ലേശങ്ങൾക്ക് വശംവദരായി ജീവിതത്തിന് കളങ്കം വരുത്തുകയും നല്ലതും അസ്വാതന്ത്ര്യവുമായ സകലത്തെയും നശിപ്പിക്കുകയും ആത്മാവിൻെറ ശാന്തതയ്ക്കു ഭംഗം വരുത്തുകയും ശരീരത്തിൽ രക്തത്തെ ദൂഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏററവും അധികം ജനങ്ങൾ ആത്മസംയമനത്തിൻെറ അഭാവത്താൽ ആയുസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുകയും സുഖത്തിന്നു ഭംഗമുണ്ടാക്കുകയും അല്ലെ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരു ചോദ്യംതന്നെ. മനസ്സിൻെറ സമനില, പൂർണ്ണമായ സൽസ്വഭാവത്തിൻെറ ലക്ഷണമാകുന്ന മനോഹരമായ ശാന്തി, ഇവ ജീവിതകാലത്തിൽ തീരെ ചുരുക്കം പേരിൽ മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളുവല്ലോ!

അതേ, മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ അടങ്ങാത്ത രാഗദ്വേഷങ്ങളാൽ തിരതല്ലിയും

പൊറുക്കാത്ത മനോവേദനകളാൽ ഇളകിമറിഞ്ഞും വ്യാകുലതയും സംശയവുമാകുന്ന കൊടുങ്കാററുകളാൽ അടിപെട്ടും കഷ്ടപ്പെട്ടുകയാകുന്നു. അതു് തൻെറ മനസ്സിനെ നിമ്മലവും സംയമനത്താൽ വശംവദവുമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നുവോ അവിവേകിക്കു് മാത്രമേ ആത്മ സമുദ്രത്തിലെ കാററും കോളും കീഴടങ്ങുന്നുള്ളു.

കൊടുങ്കാററിൽ പെട്ടുഴലുന്ന ആത്മാക്കളെ! നിങ്ങൾ ഏതു ദിക്കിലായിരുന്നാലും ഏതവസ്ഥകൾക്കു് കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നാലും ശരി, ഇതു ഓർത്തുകൊള്ളുവിൻ!—സംസാരമാകുന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽ അഭയസ്ഥാനങ്ങളായ ദ്വീപുകൾ ശോഭിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രകാശമുള്ള അവയുടെ തീരങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃകകൾ നിങ്ങളെ കാത്തുനിൽക്കയും ചെയ്യുന്നു. വിചാരമാകുന്ന ച

ക്കാനിൽ കൈ ദൃഢമായി പിടിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ചെറുതോണിയ്ക്കുള്ളിൽ ലോകനായകൻ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അവിടന്നു് പള്ളിയുറക്കമാണു്. ഉണർത്തുവിൻ! മനോനിഗ്രഹം തന്നെ ബലം. സദ്വിചാരംതന്നെ വിജയം. ശാന്തിതന്നെ ശക്തി, ഹൃദയത്തോടു് "അടങ്ങുക, ശാന്തമാവുക" എന്നു പറയുവിൻ!

ശാന്തിഃ! ശാന്തിഃ!! ശാന്തിഃ!!!

ശുഭം.

26 DEC 1953